

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 1/2010

Cena \$ 2.50

JANUARY 2010

Kostel Narození Panny Marie v Roudnici nad Labem

Roudnice nad Labem leží necelých pět kilometrů severně od památné hory Říp, na svahu nad levým břehem mohutného oblouku Labe. Původní název tohoto starobylého města zněl Růdnice a byl odvozen od vyvěrajícího rudného pramene. Pramen je dodnes zachován a sveden do malé kašny u klášterní zdi, jejíž mísu tato rudná voda pokrývá načervenalým železitým sedimentem. Město Roudnice nad Labem vzniklo na obchodní cestě, vedoucí od Prahy do Horní Lužice, kterou v její blízkosti křížovala saská stezka. Brod u řeky Labe byl ideálním místem pro odpočinek či pro jednání obchodníků. První písemné zprávy pocházejí z let 1167 a 1176, kdy jsou zmiňováni roudničtí arcijáhni jako svědkové majetkových převodů. Roudnice se stala majetkem pražských biskupů (později arcibiskupů), kteří nechali na přelomu 12. a 13. století na skalním ostrohu nad řekou vybudovat kamenný románský hrad. Po Pražském hradu druhou světovou stavbou v českém knížectví. Roudnice byla místem častých pobytů pražských biskupů a někdy i úkrytem před hněvem panovníka, ale také místem jejich stavebního zájmu. Poslední pražský biskup Jan IV. z Dražic vybudoval v Roudnici kostel sv. Václava se špitálem a v r. 1133 klášter augustiniánů kanovníků s kostelem a most přes řeku – třetí nejstarší kamenný most v Čechách a první, který překlenul Labe.

Dalším důležitým datem je rok založení Nového Města Janem Očkem z Vlašimi v r. 1378. To ve svém obvodu vyhovovalo až do 19. století. Husitské války byly pro Roudnici nad Labem pohromou. Nejničivější ze tří vpádů bylo přepadení v r. 1421, kdy Žižkova vojska zničila klášter. Toto centrum duchovního života, umění a vědy již nikdy nebylo obnoveno. Město přešlo po husitských válkách do rukou rychle se střídajících světských majitelů. Po jejich nevýrazném vládnutí se majiteli na dlouhou dobu stávají Lobkowiczové, za jejichž vlády Roudnice zažívala rozkvět. V roce 1628 byl dokončen klášter kapucínů s kostelem, opravoval se augustiniánský klášter a kostel sv. Václava. Léta rozkvětu završil Václav Eusebius z Lobkowicz, který nechal za postupné účasti čtyř architek-

tů - Pietra Columbaniho, Francesca Carattiho, Carla Orsoliniho a Antonia Porty - vybudovat mezi lety 1652-1684 raně barokní zámek, který velikostí patří mezi největší zámky střední Evropy. Nacházela se zde obrazárna vynikajících kvalit, knihovna, archiv, hudebnina a vzácný zámecký mobiliář. Stavěla se jízďárna, pivovar, zakládaly ovocné a okrasné zahrady. Byl také vypracován plán na vybudování mostu, protože původní gotický byl za třicetileté války stržen. Stavební činnost se přesouvala i do města, na náměstí vybudovali měšťané honosné renesanční domy v čele s radnicí. Tehdy byl opraven požáry poničený chrám Narození Panny Marie, postaveny kaple sv. Viléma Akvitánského, sv. Rozálie, špitální kaple sv. Josefa a zvonice, stojící nedaleko hlásné věže z 15. století.

Zlatým věkem Roudnice bylo 14. století. Tehdy byl duchovním a kulturním centrem augustiniánský klášter. Biskup Jan IV. z Dražic uvedl do Českých zemí řád řeholních kanovníků sv. Augustina. Jejich mateřským klášteřem se stala Roudnice, odkud se rychle řád rozšířil po Čechách i po Moravě. V Praze to byl klášter na Karlově, dále kláštery v Kladsku, Jaroměři, Rokycanech, v Sadské a v Třeboni, na Moravě Lanškrouně, ve Fulneku a v Prostějově. Podle jejich statut se řídily i další kláštery v Rakousku, Kladsku i Německu. Augustiniánští kanovníci se hodně uplatnili na poli vědeckém. Dostali výsadu rozdělit společný dormitář (ložnici) na menší cely, aby se kanovníci mohli nerušeně věnovat práci vědecké a pěstování umění. Z roudnických kanovníků jako spisovatel vynikl převor Petr Klarifikátor, jehož spis Dietarius obsahuje komentář k roudnickým statutům a též návod k duchovnímu životu.

Roudnický klášter se stal hlavním ohniskem tzv. „moderní zbožnosti“ – devotio moderna. Toto duchovní hnutí pozdního středověku, založil holandský učenec, kazatel a mystik Geert Groote (1340–1384). Jádrem Devotio moderna byla vnitřní opravdovost a snaha o následování Ježíše Krista jako vzoru křesťanského života. Hnutí mělo veliký úspěch v Nizozemí, v Německu, ve Francii a dalších zemích Evropy. Devotio moderna navázala

na starší mystickou zbožnost, ale na rozdíl od ní odmítala filosofické a theologické spekulace a vedla člověka k „moderní zbožnosti“ přiměřené své době. Kladla stále větší důraz na individuální a vnitřní stránku náboženského života. Zaměřovala se na osobní modlitbu, meditaci a úctu k svátosti oltářní, v níž se každý člověk setkává osobně s Ježíšem Kristem. Hlavním a konečným cílem zbožného života byla osobní spása a věčný život s Kristem po smrti. Devotio moderna kladla důraz na znalost Písma svatého, na časté sv. přijímání, kult mariánský a prožívání liturgie a krásu jejích forem; zároveň všude pečovala též o tělesné blaho člověka zřizováním charitativních institucí, šířila sociální reformy a zdůrazňovala nutnost řádu ve společnosti a úctu k autoritě. Pro naše čtenáře bude asi nejznámějším dílem tohoto hnutí Následování Krista od Tomáše Kempenského.

Původní klášterní kostel Narození Panny Marie je typickou stavbou vzhledem k české gotice 1. poloviny 14. století. Chrám má podobu basilikálního trojlodí s bohatě prosvětleným kněžištěm. Sakristii tvoří upravený původní románský kostelík postavený zde biskupem Tobiašem z Bechyně. Stavba utrpěla škody v husitských válkách i při četných požárech města. Chátrala byla jen provizorně opravována. Teprve v letech 1725 až 1734 došlo pod lobkowickým patronátem k zásadní přestavbě. Litoměřický architekt Octavio Broggio vtiskl chrámu novou tvář ve stylu barokní gotiky, když citlivě spojil původní gotickou podobu s novými barokními postupy. Byla snížena výška klenby hlavní lodi, zásadní proměnou prošlo průčelí stavby, nově doplněné dvojicí věží. Z výzdoby interiéru stojí za pozornost kopie votivního obrazu Jana Očka z Vlašimi, kopie obrazu tzv. Roudnické madony a dvoukřídlí deskový oltář ze 14. století.

*Z různých pramenů vybráno
Fr. Dušan Hladík*

Foto na titulní straně:
Kostel Narození Panny Marie
v bývalém klášteře Augustiniánů
v Roudnici nad Labem

Modlitba k Panně Marii za jednotu církve

**K týdnu modliteb za jednotu křesťanů
od 18. do 25. ledna**

K tobě ať se obrací má modlitba, blažená Panno, neboť tvůj sladký hlas nedoléhá ani tak k lidskému sluchu, jako spíše k srdci Miláčkovi. K tobě volám, mocná vládkyně světa, Matko Boží, požehnaná rodičko Života, prostřednice lidského pokolení, přimluvkyně hříšníků.

Pospěš na pomoc, ať nejsme rozchváćeni, ať nejsme zničeni, ať se nerozštěpíme. Povstaň, buď k nám dobrotivá, povstaň, buď k nám milostivá, povstaň, my sami nemůžeme povstat pod tíhou svých hříchů, abychom ukázali svou bídu.

Povstaň, přítelkyně, těšitelko ubohých a opuštěných a přítelkyně hříšníků, svazkem pokoje spoj znesvářené, vždyť v tobě se spojily v podivuhodnou jednotu tak rozdílné přirozenosti tvého Syna. Spoj protiklady tak rozdílných chtění, záměrů, citů a názorů pevným poutem opravdové a dokonalé lásky. Přijď nám na pomoc! My sami nechceme, ba ani nemůžeme přijít, protože nám brání ctižálost, lakota, marnivost a vášeň. Přijď tedy ty k nám!

Kéž tvé neporušené panenství vyrovná vinu naší porušenosti a tvá pravá, Bohu milá pokora naší nadutou domýšlivost; kéž tvá všem široce otevřená láska přikryje ubohost našeho sobectví a tvá neposkvrněná čistota kéž zahladí skvrnu našeho rozštěpení, které jsme způsobili všemi těmito proviněními. Co si sami nezasloužíme, ať nám dá Bůh na tvou slavnou přimluvu.

*Z traktátu Petra Klarifikátora,
roudnického převora*

Madona roudnická

Milostný obraz Panny Marie s Ježíškem v náručí, znázorňuje Božskou Matku s dítětem, kteří se k sobě obbracejí s láskyplným pohledem. Uzavřený otvor na hrudi Panny Marie ukazuje místo, kde byla kdysi schránka v podobě spony, do níž byla vložena relikvie - část látky skropená Kristovou krví pod křížem. Relikvie se ovšem do dnešních časů nezachovala. Tento obraz pro klášter augustiniánů - kanovníků v Roudnici namaloval Mistr třeboňského oltáře, který byl významným gotickým malířem 14. století, který působil na dvoře českého krále Václava IV. a pro bratrský augustiniánský klášter v Třeboni namaloval celý cyklus oltářních obrazů.

LITURGICKÁ ČTENÍ

2.neděle v mezidobí - 17.ledna 2010

1.ČTENÍ - Iz 62, 1-5

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Kvůli Siónu neumlknu, kvůli Jeruzalému neutichnu, dokud jeho spravedlnost nevzejde jak světlo, dokud se jeho spása nerozhoří jak pochodně. Tu národy uvidí tvou spravedlnost a všichni králové tvou slávu. Obdaří tě novým jménem, které určí Hospodinova ústa. Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce, královskou členkou v dlaní svého Boha. Nebudeš se již nazývat „Opuštěná“ a tvá země „Osamělá“. Tvým jménem bude „Mé zalíbení je v ní“ a jméno tvé země „V manželství daná“, neboť si v tobě zalíbil Hospodin a tvá země dostane muže. Jako se jinoch snoubí s pannou, tak se s tebou zasnoubí tvoji synové. Jako se raduje z nevěsty ženich, tak se tvůj Bůh zraduje z tebe.

2.ČTENÍ - 1 Kor 12, 4-11

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly. Ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jednomu totiž Duch dává dar moudrosti, jinému zas tentýž Duch poskytuje poznání, jinému se opět dostává víry od téhož Ducha, jiný zase má od téhož Ducha dar uzdravovat, jiný konat zázračné skutky, jiný promlouvat pod vlivem vnuknutí, jinému zase je dáno, aby dovedl rozeznávat, jakým duchem se co nese, jiný může mluvit rozličnými neznámými jazyky a jiný zase má dar, aby uměl vykládat, co tím jazykem bylo řečeno. To všechno působí jeden a týž Duch. On vhodně přiděluje každému zvlášť, jak chce.

EVANGELIUM - Jan 2, 1-12

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Došlo vino, a proto řekla matka Ježíšovi: „Už nemají víno.“ Ježíš jí odpověděl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.“ Jeho matka řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Stálo tam šest kamenných džbánů na vodu, určených k očišťování předepsanému u židů, a každý džbán byl na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Naplněte džbány vodou!“ Naplnili je až po okraj. A nařídil jim: „Teď naberte a doneste správci svatby!“ Donesli, a jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno - nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří čerpali vodu, to věděli - zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk předkládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapíjí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle.“ To byl v galilejské Káně počátek znamení, která Ježíš učinil; tím zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili. Potom se odebral se svou matkou, se svými příbuznými a učedníky do Kafarna, ale zdrželi se tam jen několik dní.

3.neděle v mezidobí - 24.ledna 2010

1.ČTENÍ - Neh 8, 2-4a.5-6.8-10

Čtení z knihy Nehemiášovy.

Kněz Ezdráš přinesl Zákon před shromážděné muže i ženy a všechny, kdo byli schopni rozumět. Bylo to prvního dne sedmého měsíce. Četl z něho na prostranství před Vodní bránou od svítání do poledne před muži a ženami a přede všemi, kdo byli schopni rozumět. Všichni poslouchali knihu Zákona s napětím. Ezdráš, znalec Písma, stál na dřevěném výstupku, který pro ten účel zhotovili. Otevřel knihu před očima všeho lidu - stál totiž výše než všichni lidé - a když ji otevřel, všichni lidé povstali. Ezdráš velebil Hospodina, velkého Boha, a všichni lidé odpovídky se zdviženými rukama: „Amen, Amen!“ Vrhli se na kolena a klaněli se Hospodinu až k zemi. Četlo se v knize Božího zákona, předkládali a vykládali ho, a tak pochopili, co se četlo. Místo-

držitel Nehemiáš a znalec Písma a kněz Ezdráš i levité, kteří poučovali lid, řekli všemu lidu: „Dnešní den je zasvěcen Hospodinu, vašemu Bohu, nebudte smutní a neplačte!“ Všechni lidé totiž plakali, když slyšeli slova Zákona. Ezdráš jim řekl: „Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a posilejte výslužky těm, kteří si nemohli nic připravit, neboť tento den je zasvěcen našemu Pánu. Nebudte zarmoucení, neboť radost z Hospodina je vaše síla!“

2.ČTENÍ - 1 Kor 12, 12-30

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři! Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem. Ani tělo se přece neskládá z jednoho údu, ale z mnoha. Kdyby řekla noha: „Nejsem ruka, a proto nepatřím k tělu,“ proto ještě k tělu patří! A kdyby řeklo ucho: „Nejsem oko, a proto k tělu nepatřím,“ proto ještě k tělu patří! Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde by byl sluch? Kdyby bylo celé tělo jenom sluch, kde by byl čich? Takto však umístil Bůh každý z údů v těle, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jeden úd, kam by se podělo tělo? Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo. Oko tedy nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“, nebo zase hlava nohám: „Nepotřebuji vás!“ Spíše naopak: tělesné údy zdánlivě nejslabší jsou nejpotřebnější. A zrovna těm údům, které na těle pokládáme za méně ušlechtilé, právě těm v oblékání projevujeme větší pečlivost a údy, za které se stydíme, tím slušněji se zakrývají, kdežto údy ušlechtilé takové ohledy nepotřebují. Bůh sestavil tělo tak, že se údům podřadnějším věnuje větší pečlivost, aby nenastal v těle nepořádek, ale aby se údy vzájemně staraly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují. Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd. Bůh ustanovil, aby v církvi jedni byli misionáři, druhí proroci, třetí učitelé. Někteří dále mají moc dělat zázraky, jiní dar uzdravovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými jazyky. Jsou snad všichni misionáři? Jsou všichni proroci? Jsou všichni učitelé? Mají všichni moc dělat zázraky? Mají všichni moc uzdravovat? Mluví všichni jazyky? Umějí všichni ty řeči v neznámém jazyku pronesené vykládat?

EVANGELIUM - Lk 1,1-4: 4.14-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Už mnoho lidí se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Teofile, uspořádaně vypíšu, aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen. Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi chválili. Ježíš přišel do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal z Písma. Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a našel místo, kde stálo: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.“ Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkovi a usedl. A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

4.neděle v mezidobí - 31.ledna 2010

1.ČTENÍ - Jer 1, 4-5.17-19

Čtení z knihy proroka Jeremiášovy.

Za krále Jošijáha mě Hospodin oslovil: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil. Přepásej svá bedra, vstaň a mluv k nim vše, co ti přikážu. Nelekej se jich, abych tě nezbažil odvahy před nimi. Já totiž dnes udělám z tebe opevněné město, železný sloup a bronzovou zeď proti celé říši, proti judským králům a

jejím knížatům, proti jejím kněžím i lidu země. Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já budu s tebou - praví Hospodin - abych tě vysvobodil."

2.ČTENÍ - 1 Kor 12, 31 - 13,13

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu. Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jak znející kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládal všechno, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdál všechno co mám, a pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží. Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všechno naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné. Když jsem byl dítětem, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mě stal muž, všechno dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tvář v tvář. Nyní poznávám věci jenom nedokonalé, potom poznám dokonale, podobně, jak Bůh poznává mne. Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

EVANGELIUM - Lk 4, 21-30

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš promluvil v synagóze: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?“ Řekl jim: „Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau.“ Dále řekl: „Amen. Pravím vám: Žádný prorok není vítáný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal veliký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očistěn, jenom Námán ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagóze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

5.neděle v mezidobí - 7.února 2010

1.ČTENÍ - Iz 6, 1-2a. 3-8

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toho roku, kdy zemřel král Uzijáh, viděl jsem sedět Pána na vysokém a vznešeném trůnu, ležícího jeho roucha naplňoval svatyni. Nad ním se vznášeli serafové. Jeden volal na druhého: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ Čepy prahů se chvěly tímto voláním a dům se naplnil dýmem. Tu jsem zvolal: „Běda mě, je se mnou konec! Vždyť jsem člověk nečistých rtů, mezi lidem nečistých rtů bydlím, a králo, Hospodina-zástupů, jsem viděl svýma očima!“ Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl rozžhavený kámen, který vzal kleštěmi z oltáře. Tím se dotkl mých rtů a řekl: „Hle, dotklo se to tvých rtů, zmizela tvá vina, smyt je tvůj hřích!“ Pak jsem slyšel hlas páně, jak praví: „Koho mám poslat, kdo nám půjde?“ Řekl jsem: „Zde jsem, mne pošli!“

2.ČTENÍ - 1 Kor 15, 1-11

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Chci vám, bratři, vyložit radostnou zvěst, kterou jsem vám už hlásal. Vy jste ji přijali a jste v tom pevní. Ona vás vede ke spáse, když se jí držíte přesně tak, jak jsem vám to kázal; jinak jste uvěřili nadarmo. Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel

ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratrů najednou - většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdce. Ano, já jsem nejmenší z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev. Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy daleko více než všichni ostatní. Vlastně ne já, nýbrž Boží milost se mnou. Ale ať už já, nebo oni: tak to kážeme a tak jste v to uvěřili.

EVANGELIUM - Lk 5, 1-11

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali sítě. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodí učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajed' na hlubinu a spusťte síť k lovení!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se loptili, a nic jsme nechytily. Ale na tvé slovo spustím síť.“ Když to udělali, zahrnuli velké množství ryb, že se jim síť téměř trhala. Další znamenání společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly. Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas - a také všech jeho společníků - nad tím lovem ryb, které chytili; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“ Přirazili s loděmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

6.neděle v mezidobí - 14.února 2010

1.ČTENÍ - Jer 17, 5-8

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Toto praví Hospodin: „Prokletý člověk, který spoléhá na člověka, kdo za svou oporu pokládá smrtelníka, svým srdcem odstupuje od Hospodina! Je jako jalovec na pustině: nic dobrého se mu neukáže, svůj domov má v suchopárné poušti, v solném kraji, kde nelze bydlet. Požehnaný člověk, který doufá v Hospodina, jehož oporou je Hospodin! Je jako strom, který je zasazen u vod, který své kořeny vyhání k potoku; když přijde vedro, nestrachuje se, jeho listí zůstává zelené, ani v suchém roku nemá starosti, nepřestává nést ovoce.“

2.ČTENÍ - 1 Kor 15, 12. 16-20

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Káže se o Kristu, že vstal z mrtvých. Ale jak potom mohou říkat někteří z vás, že vzkříšení mrtvých není? Jestliže tedy mrtví nevstávají, ani Kristus nevstal. A nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu, protože pak jste ještě ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti křes'tané, kteří už zesnuli. Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí. Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli.

EVANGELIUM - Lk 6, 17. 20-26

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když si Ježíš vyvolil dvanáct apoštolů, sestoupil z hory a zastavil se na rovině. A s ním velký zástup jeho učedníků a velké množství lidí z celého Judska, z Jeruzaléma i z tyrského a sidónského pobřeží. Ježíš se zahleděl na své učedníky a řekl: „Blahoslavení, vy chudí, neboť vaše je Boží království. Blahoslavení, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni. Blahoslavení, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát. Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyloučí ze svého středu, potupí a vaše jméno vyškrtnou jako prokleté kvůli Synu člověka. Radujte se v ten den a jásajte, máte totiž v nebi velkou odměnu; vždyť stejně se chovali jejich předkové k prorokům! Ale běda vám, boháči, neboť už máte své potěšení. Běda vám, kdo jste nyní nasyceni, neboť budete hladovět. Běda vám, kdo se nyní smějete, neboť budete naříkat a plakat. Běda, když vás budou všichni lidé chválit, vždyť stejně se chovali jejich předkové k falešným prorokům!“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. prosince 2009

Politické události

Sjezd Strany zelených potvrdil Lišku v čele předsednictva

Strana zelených si zvolila do svého čela dosavadního úřadujícího předsedu Ondřeje Lišku. Na sjezdu, který 5. a 6. prosince hostila brněnská sportovní hala Morenda, pro něj hlasovaly dvě třetiny delegátů. Liška tak přesvědčivě porazil protikandidáty Matěje Stropnického a Jana Linhartu. Sjezd volil i nové vedení strany a změnil stanovy. Volba nového předsednictva kralovala všem bodům programu, proto ji přípravný tým sjezdu vyčlenil celý jeden den. V boji o křeslo předsedy byl Liška již před volbou favoritem. V jeho prospěch hrály také volební preference strany, které pod jeho vedením od odstoupení Martina Bursíka opět pozvolna stoupají, avšak stále nedosáhly 5% hranice nutné pro zvolení do Poslanecké sněmovny. Cestu ke smazání tohoto manka vidí Liška v oslovení mladých voličů či v posílení strany o významné osobnosti. Konkrétně zmínil neúspěšného kandidáta na prezidenta a na eurokomisaře Jana Švejnara. Liškův největší soupeř Matěj Stropnický především kritizoval účast zelených na minulém vládě a Bursíkovo vedení, během kterého došlo ke vzniku frakcí a nejednoty uvnitř strany. Post prvního místopředsedy připadl Františku Pelcovi, který momentálně zastává funkci náměstka ministra životního prostředí. Dalšími novými členkami jsou Martina Pokorná a Eva Tylová. Své pozice obhájili Martin Ander,

Zuzana Drhová a Ladislav Vrchovský. Podstatných změn doznaly také stanovy strany. Zvyšuje se počet krajských zastupců v předsednictvu a mění se pravomoci jednotlivých orgánů. Předsednictvo republikové rady bylo zrušeno a jeho kompetence převzalo vedení strany, aby bylo zcela jasné, kdo za zelené na veřejnosti mluví. Sjezdy se budou konat každý rok a budou se střídát volební s programovými. Svou činnost ústy Josefa Jadrného oficiálně ukončila frakce Demokratická výzva. Ta vznikla počátkem roku jako protest proti odchýlení strany od volebního programu a údajnému potlačování vnitřní demokracie, což se podle Jadrného podařilo napravit.

ODS: Dokument Vize 2020 má lidem vrátit důvěru v politiku

Občanští demokraté zahájili diskusi, na jejímž základě vznikne stranický program Vize 2020. První část zveřejnila ODS 7. prosince v pražském Obecním domě a v dalších třinácti konferencích bude strana pokračovat v představování dokumentu, který formuluje její vizi na následujících deset let. Definitivně ho budou občanští demokraté schvalovat na ideové konferenci 13. února. Od dlouhodobého programu strany se bude odvíjet i její program pro jarní parlamentní volby. "Dosud nikdy nebyla důvěra lidí v politiku, důvěra v demokracii, na tak nízké úrovni jako nyní. Naším cílem je to změnit. Proto zahajujeme práci na rozpracování Vize 2020 a na našem volebním programu," uvedl předseda

strany Mirek Topolánek na webových stránkách ODS. Diskuze pražského regionu se zaměřila na pozici ČR v Evropě a ve světě. Členy týmu pro tuto oblast jsou europoslanec Jan Zahradil, poslanec Jan Vídím, senátor Alexandr Vondra a nový ministr pro evropské záležitosti Juraj Chmiel, který se ovšem diskuzi nezúčastnil. Podle Vondry není momentální situace jednoduchá. "To vysluní, na kterém se nám podařilo realizovat zahraničněpolitické cíle, se mění," uvedl a za hlavní důvod tohoto stavu označil především slábnoucí postavení USA. Hojně se diskutovalo také o Rusku. Podle Vondry by se ČR měla uchýlit k asertivnímu přístupu k této evropské velmoci. "Neváhá používat energetiku jako nástroj silicího politického vlivu" řekl. ODS se ve své vizi jednoznačně přiklonila ke spolupráci s USA. Podle poslance a místopředsedy strany Petra Nečase ale "obamizovaná bezpečnostní politika přivede ČR do horší situace, než ve které je dnes", což v Evropě povede pouze k posílení pozice Francie a Německa. To je podle Nečase proti českým zájmům. Účastníci diskuzi se vyjadřovali i k postavení ČR v NATO a k postavení aliance samotné. Další klíčovou otázkou pražské diskuzi byly zahraniční mise. Ministr obrany Martin Barták prezentoval svou představu, aby se mise schvalovaly ne na jeden, ale na dva, později i na tři roky. V dlouhodobém horizontu by se pak česká armáda mohla zapojit i do jiných operací, nicméně do stabilizace situace v Afghánistánu je pro ČR tato mise prioritou a země si zatím nemůže dovolit třístit síly. V zájmu Česka má být také snaha o zlepšení situace migrační a azylové politiky v Evropě i v neevropských ze-

mích. Podle Topolánka je v Evropě zapotřebí hledat jiné modely, než je momentální "euro-federalistický kontext", EU by se měla transformovat na efektivnější, volnotržní a méně regulační systém. Dalšími tématy veřejných debat ODS budou například vzdělání, boj proti korupci či ochrana soukromí.

Reliéf i výstava připomínají 50 let od udělení Nobelovy ceny Heyrovskému

Na den přesně padesát let poté, co převzal ve Stockholmu Nobelovu cenu za polarografii, se dostalo významnému českému chemikovi Jaroslavu Heyrovskému další pocty. Na budově Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy na pražském Albertově byl ve čtvrtek 10. prosince při příležitosti vzpomínaného výročí odhalen Heyrovského reliéf, připomínající jeho dlouhodobé působení na fakultě. Odhalení pamětní desky, jejíž autorkou je Jitka Arazimová, sice provázelo nepříznivé deštivé počasí, přesto slavnostní okamžik přilákal desítky zájemců. Přínos Jaroslava Heyrovského, který Nobelovu cenu získal jako vůbec první Čech, ocenili ve svých projevech děkan Přírodovědecké fakulty Bohuslav Gaš a rektor Univerzity Karlovy Václav Hampl. "Byl bych rád, kdyby dnešní výročí bylo výzvou pro naše docenty, pro třicátníky, kteří se nachází v období života, kdy se rodí velké objevy. Věřím, že na práci profesora Heyrovského mohou v budoucnosti navázat a že se třeba někomu z nich podaří dosáhnout podobného ocenění," uvedl rektor Václav Hampl. Výročí od 1. prosince připomíná také výstava v pražském Karolinu Příběh kapky. Návštěvníci na ní mohou vidět i originál Nobelovy medaile.

Ze Slovenska

Ze Slovenska stručně

* Prezident Ivan Gašparovič potvrdil 15. prosince posílení kontingentu v Afghánistánu. V současné době má SR v misi 245 vojáků, jejich počet by se měl v příštím roce zdvojnásobit.

* Na Slovensku vznikla nová strana s názvem Zelená vlna. Po shromáždění 16 tisíc podpisů a řádné registraci si na ustanovujícím kongresu v Bratislavě zvolila své vedení. Předsedou se stal Mário Míkloši. Strana se programově orientuje na sociální a zdravotnický sektor a sama sebe staví do politického středu. "Jsme strana složená z odborníků, ani jeden z nás nepůsobil aktivně v politice před přelomovým rokem 1989. Jsme nezátížení minulostí, nemáme žádného kostlivce ve skříni," upozornil první předseda Zelené vlny na tiskové konferenci na zřejmě největší lákadlo své strany.

* Slovenská národní banka (NBS) zveřejnila novou prognózu, podle které by se ekonomika SR v příštím roce měla propadnout o 4,8 %. Ještě v září při tom předpovídala propad o 5,6 %. Ministerstvo financí je ve svém odhadu mírně pesimističtější a očekává pokles produkce o 5,7 %, podobné hodnoty předpokládá i Evropská komise. Po oživení ekonomiky v příštím roce by Slovensko mělo dosáhnout dvouprocentního růstu.

* Slovenští fotbalisté se na mistrovství světa 2010 v Jižní Africe utkají s Itálií, Paraguají a Novým Zélandem ve skupině F. Rozhodlo se tak při losování v Kapském Městě. Italové budou sice náročnými soupeři, jelikož obhájí titul, ale Paraguay a Nový Zéland nepatří mezi favorizované týmy. Trenéra Vladimíra Weiss

los potěšil, prý si takové složení skupiny přál. Slováci jsou na mistrovství jediným nováčkem. V kvalifikační skupině vyřadili českou reprezentaci.

Ekonomika

Česko má rozpočet na rok 2010, ČSSD v něm prosadila změny

Poslanecká sněmovna schválila státní rozpočet na příští rok s deficitem 163 miliard. Původní návrh, který předložila vláda, poslanci pozměnili a schodek bude v roce 2010 zřejmě o 12 miliard vyšší. Právě to, že ČSSD prosadila změny v úsporném balíčku, který už v září představil ministr financí Eduard Janota, vedlo k neúčasti poslanců za ODS na hlasovacím aktu. Rozpočet tak podpořilo 81 z přítomných, k sociálním demokratům se přidali i jednotlivci z KDU-ČSL, Strany zelených a několik nezávislých. Proti rozpočtu hlasovali poslanci KSČM a TOP 09. Ve sněmovně bylo cítit napětí už od rána, emoce vzbudila snaha socialistů o navýšení státních výdajů. ČSSD předložila tři pozměňovací návrhy, jmenovitě navýšení příjmů plateb pro zemědělce, ale i vyšší výdaje na mzdy učitelů a jiných zaměstnanců státní správy. Kromě toho vláda přislíbila, že dodatečně najde přibližně čtyři miliardy na pokrytí výdajů na sociální služby. Návrhy sociálních demokratů se však vůbec nelíbily ani ministři Janotovi, ani pravicové části parlamentního spektra. Docházelo proto k ostrým slovním přestřelkám. Večerní hlasování se však už neslo v režii ČSSD, které se i s podporou komunistů a částečně i menších stran podařilo prosadit všechny pozměňovací návrhy. Miroslav Kalousek z TOP 9 však s návrhem na přidání prostředků malým ob-

cím do deseti tisíc obyvatel neuspěl. Už avízo ČSSD, že se pokusí prosadit změny v konečném znění státního rozpočtu, rozladilo ministra Janotu. Ještě před středečním zasedáním zvažoval demisi, pokud bude jeho balíček úsporných opatření rozbitý. Nespokojený byl i premiér Jan Fischer. "Poslanci ČSSD a KSČM rozbouřili koncept rozpočtu," prohlásil, ale zároveň apeloval na všechny poslance, aby zvážili, co je ve hře, a nedopustili rozpočtové provizorium. ODS mu vyhověla a místo hlasování proti návrhu se hlasování nezúčastnila. V praxi by se hlasování proti rovnalo poslání země do provizorního režimu. "Pro ODS jsou zájmy České republiky nadřazené stranicovým," řekl novinářům místopředseda občanských demokratů Ivan Langer. Zároveň obvinil ČSSD z populizmu a kritizoval také Fischerovu vládu. "Premiér selhal, když nedokázal udržet úsporný balíček," prohlásil. Důvod ke spokojenosti měl předseda ČSSD Jiří Paroubek. "Změny v rozpočtu jsou v rozsahu menším jak jedno procento", připomněl. Uvítal, že ODS nevyužila možnost poslat zemi do provizoria. Předseda Strany zelených Ondřej Liška je rád, že prošel návrh na zvýšení výdajů na platy učitelů. Zároveň však Jiřímu Paroubkovi připomenul, že "zelení se nebudou vždy přiklánět nalevo". Nalevo se rozhodně nechystá přiklánět TOP 9, její místopředseda Miroslav Kalousek prohlásil, že "rozpočet na rok 2010 je produktem strachu z provizoria a vítězstvím populizmu". Ministr financí Eduard Janota, poté co neprošel poslaneckou sněmovnou jeho návrh jak snížit předpokládaný schodek z 230 miliard na 163 miliard korun podal demisi, ale ve funkci

ministra financí nakonec na naléhání premiéra Jana Fischera zůstal. Stalo se tak i poté, co Janotu přijal a podpořil prezident Václav Klaus, který má rovněž vážné výhrady ke schválenému rozpočtu.

Nejnižší úrokové sazby v historii ČR

Bankovní rada ČNB rozhodla 16. prosince o snížení úrokových sazeb o čtvrt procentního bodu na jedno procento. Jedná se vůbec o nejnižší úrokové sazby v historii České republiky. Snížení sazeb bylo překvapením i pro analytiku, neboť do poslední chvíle nebylo jisté, zda se bankovní rada na tomto kroku shodne. Koruna na rozhodnutí zareagovala oslabením jak vůči euru, tak vůči dolaru.

Kurzovní lístek

7. 1. 2010 (střed)

EUR, 1	26.370
Kanada, 1	17.833
USA, 1	18.436

Kultura

Legendy tradované kolem hrobky Rožmberků se nepotvrdily

Jihočeští archeologové otevřeli legendární hrobku Rožmberků, která se nachází v klášterním kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Vyšším Brodě. Pověsti tvrdí, že zde mělo být pohřbeno deset generací tohoto významného českého šlechtického rodu, 22 mužů a 17 žen. Podle Bohuslava Balbína měli být Rožmberkové pohřbeni nikoliv vleže v klášterských rakvích, ale v honosných křeslech vsedě kolem kulatého stolu. Další zkazka říká, že zde nacisté za druhé světové války ukryli válečnou kořist, jejíž součástí měla být i pověstná Jantarová komnata. Všechny tyto legendy se však ukázaly nepravdivé. Archeologové pod vedením Zuzany Thomové zkoumali kryptu ne-

destruktivní metodou pomocí speciálních sond s minikamerami na teleskopických tyčích. Došli k závěru, že hrobka o rozměrech 5,35 x 2,4 x 1,5 metrů rozhodně nemůže obsahovat 39 členů rodu Rožmberků, protože by se tam jednoduše nevešli. Navíc sondy zaznamenaly jen dva cínové sarkofágy a několik rozpadlých dřevěných rakví. Vědci proto nevylučují možnost, že by se v prostorách kláštera mohly nacházet další hrobky. Jisté je, že jeden sarkofág patří Petru Vokovi, poslednímu Rožmberkovi. Je na něm umístěn obrácený erb rodu Rožmberků, čímž se značil vždy poslední mužský potomek. "Sarkofág Petra Voka je nepoškozený a vypadal, jako kdyby ho tam dali teprve včera. Je v dokonalém stavu," řekl Právu Jiří Šindelář z firmy Geo - cz, která se zabývá nedestruktivní metodou průzkumu památek. Přitom je to už téměř 400 let od doby, kdy byl Petr Vok pohřben (1612). Druhý sarkofág s největší pravděpodobností ukrývá tělo Vokovy manželky Kateřiny z Ludanic. Archeologové neplánují další zkoumání krypty ani otvírání sarkofágů. "Nejsme lovci pokladů", uvedl Šindelář.

Přehlídka pohádkové módy se znovu otevřela veřejnosti

V době od 4. do 30. prosince proběhla v Obecním domě v Praze výstava Jak se oblékají pohádky II. Byly na ní k vidění kostýmy z třiceti nejznámějších českých pohádek, jako jsou Tři oříšky pro Popelku, Byl jednou jeden král, Princ a Večernice nebo Císařův pekař a Pekařův císař. Poprvé byla stejnojmenná exhibice uvedena před rokem ve Strahovském klášteře a obsahovala jen 50 kostýmů. Pro velký zájem veřejnosti byla prodloužena o

měsíc a následně cestovala po republice i mezinárodních festivalech. Současná kolekce byla rozšířena o nové šaty i další pohádky, patří k nim Dařbuján a Pandrhola, Malá mořská víla, Dívka na koštěti. Večer před otevřením se uskutečnila slavnostní vernisáž, kterou uvedl herec Miroslav Táborský. "Když si vzpomenu, jak na mně ty švadleny šaty špendlily, nenapadlo mě, že se dočkají dnešního dne, že budou tak pěkně pořádku držet pohromadě," vzpomínala Alena Vránová, představitelka Pyšné princezny, jejíž šaty také patřily mezi exponáty. Slova se ujal i patron výstavy, režisér Václav Vorlíček, který zfilmoval již zmíněné Tři oříšky pro Popelku, Dívku na koštěti nebo pohádkový seriál Arabella. Více než 200 pohádkových kostýmů, filmové rekvizity a fotografie z natáčení, které nebyly dosud uveřejněny, dala dohromady Jana Sommerová ve spolupráci s barrandovskými studii. Všechny vystavované šaty byly originály a některé z nich patří ke kulturnímu dědictví ČR. Součástí akce byl také tvůrčí koutek pro děti, kde se mohly mimo jiné nechat vyfotit ve zmenšené maketě některého z vystavovaných kostýmů.

Sport

Výstava v Národním muzeu připomíná slavné české olympioniky

Dva měsíce před zahájením zimních olympijských her ve Vancouveru představuje Národní muzeum výstavu věnovanou 110. výročí založení Českého olympijského výboru - Významné osobnosti českého olympismu. Na 300 exponátů připomíná osobnosti a události, které se zapsaly do mezinárodního olympijského hnutí.

V nových prostorách Národního muzea, v budově bývalého Federálního shromáždění, návštěvníci uvidí dobové fotografie, dresy, videoprojekci i jedenáct zlatých medailí. "Je to trochu jiný pohled na dějiny českého olympijského sportu už právě tím, že návštěvníci mohou vidět kimono gymnastky Věry Čáslavské, které obdržela od japonského císaře, nebo kašmírový praporek, se kterým cestovala česká výprava na olympijské hry do Stockholmu v roce 1912," řekl ředitel studijního a informačního Olympijského centra František Kolář. Mezi další významné exponáty patří putovní cena Jiřího Gutha-Jarkovského nebo oštěp trojnásobného olympijského vítěze Jana Železného, kterým v roce 1996 vytvořil nový světový rekord (98,48 metrů). Významné osobnosti českého olympismu jsou třetí výstavou Národního muzea věnovanou českému sportu. "První výstavu jsme představili v roce 1999, to bylo 100 let od založení olympijského výboru. Druhá výstava byla taková mozaika, ta třetí je stěžejní akce letošního výročí," říká předseda olympijského výboru Milan Jirásek. Muzeum pro návštěvníky představilo procházku dějinami jednotlivých olympiád, seznamuje se založením Českého olympijského výboru a odhaluje plány zimních her ve Vancouveru. "V letošním roce slaví Český olympijský výbor kulaté 110. výročí a my jsme se nemohli nepripojit," řekl generální ředitel Národního muzea Michal Lukeš. "V posledních letech není v Čechách celostátní výstava věnovaná sportu, a to se Národní muzeum snaží nahradit," dodal Lukeš. Výstava končí 4. dubna.

Novoroční přání

Přání redakce Caroliny

Milí čtenáři,

končící rok se nesl ve znamení utahování kohoutků, utahování opasek a jako tradičně i utahování si politiků z voličů. Vše začalo svržením vlády uprostřed předsednictví EU, pokračovalo vyhlášením a následným zrušením předčasných voleb a skončilo schválením nejhoršího rozpočtu v novodobé historii ČR. A aby těch špatných zpráv nebylo málo, vyskytla se prasečí chřipka. Dále sousedé ze Slovenska přijali euro, Barack Obama dostal Nobelovu cenu za mír, umřel Michael Jackson a k tomu všemu je těžké určit, která z těchto tří událostí je smutnější. Ale v roce 2009 se stala i celá řada pozitivních událostí: byly omezeny pravomoci městských strážníků při měření rychlosti, poprvé byl u nás nový papež, uběhlo 20 let od pádu komunismu, v pražské zoo se narodil malý velbloudek dvouhrbý a Českého slavíka znovu vyhrál Karel Gott. Věříme, že jsme vás závěrečným výčtem příjemně navnadili pro radostný vstup do nového roku. Jménem redakce Caroliny Vám chceme popřát úspěšný rok 2010, který bude přinejmenším podobně nabitý událostmi jako ten předchozí.

Ondřej Šafránek a redakce

* * *

Hlasy národa po celá léta přebírají zpravodajství z České republiky z Caroliny – internetového týdeníku studentů žurnalistiky Univerzity Karlovy v Praze. Za tento informační servis studentům i jejich pedagogům upřímně děkujeme a do dalších let jim přejeme mnoho úspěchů v jejich práci.

Redakce Hlasů národa

Novoroční projev prezidenta České republiky Václava Klause

Vážení a milí spoluobčané,

rád bych Vás – jako v tento den každoročně – pozdravil a popřál Vám klidný, šťastný a úspěšný nový rok.

Prvního ledna obvykle hodnotíme rok minulý a díváme se dopředu, na rok, jehož první den právě prožíváme. I já budu postupovat stejně. Začnu tím prvním. Loňský rok asi nebude ani my, ani budoucí historici považovat za příliš zdařilý.

Naši velmi labilní vládě Mirka Topolánka, která se však od nešťastného patového výsledku voleb v roce 2006 držela velmi dlouho, byla v březnu vyslovena nedůvěra. Stalo se to vůbec poprvé od roku 1918, od vzniku našeho moderního státu. Bohužel se ukázalo, že jsme nebyli schopni rychle uspořádat nové volby, ač jediné ty mohou přinést vládu s tolik potřebným mandátem občanů. Je dobře, že politickým kompromisem vzniklá prozatímní vláda premiéra Fischera své úkoly zvládá, určitě lépe, než bylo všeobecně předpokládáno.

Naše ekonomika se – podobně jako ekonomiky většiny zemí světa – nachází v krizi, která je nejhlubší za sedmáct let, které dnes uplynuly od vzniku České republiky. Pokles hospodářství v roce 2009 byl nejméně čtyřprocentní. Přeloženo do všem srozumitelného jazyka se tím říká, že jsme toho v naší zemi vyprodukovali méně než loni a že toho proto máme k dispozici méně. Týká se to nás všech a je třeba, abychom se o tento pokles podělili dnes a neřešili to na úkor našich dětí. Je nezodpovědné, když si některé profesní či sociální skupiny nárokují, že se právě jich tento všeobecný pokles netýká.

V životě našťásti jde i o jiné věci než o politiku a ekonomiku. Za statisticky zprůměrovanými čísly se odehrávají velmi různorodé lidské životy a pro mnohé byl loňský rok jistě rokem šťastným a úspěšným. Závisí to na řadě dalších věcí – jako je dobře fungující rodina, pevné mezigenerační vztahy, vzájemná tolerantnost a citlivost k blízkým. Nezapomínejme na ně ani i v roce dnes začínajícím.

Rok 2010 bude rokem volebním. Stejně jako v roce 2006 se sejdou volby sněmovní, senátní a komunální. Jen kraje zůstanou beze změny. Opět dostaneme příležitost touto formou promluvit do věcí veřejných. Pokusme se přispět k tomu, aby volby otevřely cestu k vytvoření silné a akceschopné vlády, kterou naše země tolik potřebuje.

V hospodářství pravděpodobně již přestane pokles, ale růst bude velmi mírný. Velké problémy bude mít se svým hospodařením náš stát, což jsme my všichni. Občané nebudou chtít, aby jim byly zvyšovány daně (což je rozumné, protože se tím krátkodobě nic neřeší a dlouhodobě to jen škodí), ale nebudou se chtít omezovat v tom, co od státu dostávají. Je zřejmé, že jsou tyto dvě snahy vzájemně protikladné a že se nedají splnit současně. Věříme, že díky volbám vznikne vláda, která bude mít sílu a odvahu tento hlavolam vyřešit ku prospěchu nás všech, občanů České republiky.

Musíme se však do toho dát. Místo zabývání se dnešními problémy tohoto typu se stalo jistou módou utíkat do budoucnosti a zabývat se rokem 2050 či dokonce rokem 2100. Ně-

kterí politici se spoléhají na to, že účty za jejich dnešní chování, za jejich fantazírování a nerealistické sliby nebudou k splácení předloženy jim.

Bohužel to tak není. Budoucnost začíná už teď a o tom, jaká bude, rozhoduje to, co uděláme dnes, zítra a v každém dni následujícím. Co potřebujeme, je pevný, dlouhodobě stabilní a velmi praktický kompas kudy a jak dál jít. Ten musí být založen na víře v rozumnost chování skutečně svobodných občanů a nikoli na důvěře ve spásnou roli státu. Dělejme proto každý z nás to, co umíme, co děláme rádi, co můžeme nabídnout ostatním. Nenechme si od nikoho přikazovat, co máme dělat. Věříme své vlastní intuici, svým přirozeným zájmům a motivům, a podle nich jednejme. Dělejme to, co je v souladu s naším vědomím toho, že existuje cosi, co nás přesahuje a čeho jsme součástí. Hledejme si to každý sám za sebe a pro sebe.

Pomáhejme potřebným, ale hlavně pomáhejme tam, kde to má smysl a kam dohlédneme. To je většinou nedaleko od nás. Dříve než pošleme peníze na konto nějaké organizace, která jich část přepošle do zahraničí, podívejme se, jak žijí naši sousedé, jak žijí lidé v našem domě, v naší vesnici, v našem městě. Rozhlížejme se kolem sebe. Žijme více v realitě skutečné, než v realitě televizní. Dělejme věci, o kterých jsme přesvědčeni, že mají smysl, ne jen ty, kterým je tleskáno.

Mysleme rozumně na budoucnost, ale odmítejme umělé vytvářenou hysterii těch, kteří se nám snaží vnucovat, že je třeba zastavit ekonomický růst a společenský pokrok. Šetřící – tedy chovat se racionálně a odpovědně k tomu, co nám příroda nabízí – je absolutní povinností každého a vždy, ale neumíme si dobře představit, jaká bude technická úroveň, vyspělost a bohatství generací, které přijdou po nás. Nemůžeme vědět, kolik – kvůli nim – smíme spotřebovat dnes známých a dostupných přírodních zdrojů. Jednu setinu, jednu tisícinu nebo jednu milióntinu? A budou vůbec námí, dnes eventuálně ušetřené zdroje potřebovat?

Jedna věc je jistá. Nežijeme z jakékoli benevolence minulých generací a zatím nic nedlužíme generacím budoucím. Jediné, co bychom jim mohli zůstat dlužní, by bylo to, kdybychom po sobě nezanechali svobodnou a prosperující společnost.

Právě v tomto smyslu dělejme dnes, zítra, pozítří to nejlepší, co umíme. Co bude za sto let, nechme spisovatelům sci-fi literatury. Zůstaňme oběma nohama na zemi a starejme se o to, co nám přísluší. Je toho více než dost.

Přeji nám všem, aby se nám rok 2010 vydařil, aby byl rokem dobré nálady, aby byl politice vrácen její obsah a abychom se vymanili z dnešní ekonomické krize. Půjde to lépe, nalezneme-li co největší počet z nás společnou řeč, vzájemný respekt a porozumění.

Děkuji za pozornost.

Václav Klaus

Pražský hrad, 1. ledna 2010

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Bliži se blahorečení papežů Pia XII. a Jana Pavla II.

Papež Benedikt XVI. podepsal 19. prosince 2009 dekry, kterými potvrzuje hrdinské ctnosti některých kandidátů na blahorečení a svatořečení nebo uznání zázraku na jejich přímluvu. Během audience, kterou udělil prefektu Kongregace pro blahorečení a svatořečení Mons. Angelu Amato, podepsal papež Benedikt XVI. dekry celkem 21 probíhajících kauz blahorečení či svatořečení: 10 z nich potvrzuje zázrak uskutečněný na přímluvu některého kandidáta, dalších 10 potvrzuje hrdinské ctnosti kandidátů a poslední z nich potvrzuje mučednictví katolického kněze Jerzyho Popiełuszky, jednoho z předních představitelů polského hnutí Solidarita, který byl zavražděn komunistickou tajnou policií roku 1984. Mezi kandidáty na blahorečení, jejichž hrdinské ctnosti byly včerejšími dekry potvrzeny, jsou i papežové Pius XII., jenž stál v čele katolické církve v letech 1939-1958, a Jan Pavel II. (1978-2005).

S papežem se loni setkala více než 2,2 milionu lidí

Prefektura papežského domu 5. ledna 2010 zveřejnila statistiky osob, které se v roce 2009 setkaly s papežem Benediktem XVI. při audiencích a liturgických slavnostech. Celkem se těchto setkání se Svatým otcem zúčastnilo 2.243.900 lidí. V úvodu ke statistickým údajům prefektura upozorňuje, že čísla zahrnují pouze počty účastníků na setkáních ve Vatikánu a v Castel Gandolfu, nepočítají se tedy účastníci setkání během papežských cest v Itálii či do zahraničí. V září loňského roku se přitom během jeho návštěvy do ČR setkala se Svatým otcem přes 120.000 věřících v Brně a přes 50.000 ve Staré Boleslavi. Podle statistických údajů prefektury papežského domu se během loňského roku setkala s papežem během generálních audiencí, zvláštních audiencí, liturgických slavností a nedělní modlitby Anděl Páně ve Vatikánu či v Castel Gandolfu 2.243.900 osob. Nejvyšší počet věřících, 187 tisíc, byl přítomen liturgickým slavnostem během dubna, tedy o Velikonocích. Jen o něco nižší počet, 180 tisíc, byl přítomen polední modlitbě Anděl Páně o nedělích v lednu a prosinci. Naopak nejnižší účast na modlitbě Anděl Páně byla v září, pouze 8 tisíc. S celkovým počtem 1.120.000 byl v loňském roce polední Angelus nejnavštěvovanějším setkáním se Svatým otcem. Více než půl milionu lidí, přesně 537.500, bylo přítomno generálním audiencím ve středu dopoledne, z toho nejvíce (130 tisíc) v dubnu, nejméně naopak v lednu (16 tisíc). Při zvláštních audiencích papež Benedikt XVI. přijal loni celkem 115.600 lidí, nejvíce z nich v únoru (27.500) a nejméně v září (200). Liturgických slavností s papežem se loni zúčastnilo celkem 470.800 osob.

Stanovisko České biskupské konference k rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku ze dne 4. listopadu 2009

Česká biskupská konference sděluje svoje výhrady k rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku ze dne 4. listopadu 2009, podle kterého umístění křížů v italských školách představuje porušení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.

Evropský soud pro lidská práva je soudní orgán, který byl zřízen z rozhodnutí evropských států sdružených v Radě Evropy k výkladu evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, a to s cílem zajistit plnění závazků, které z této Úmluvy vyplývají.

Podle Kapitoly 1. Statutu Rady Evropy: "Cílem Rady Evropy je dosažení větší jednoty mezi jejími členy za účelem ochrany uskutečňování ideálů a zásad, které jsou jejich společným dědictvím, a usnadňování jejich hospodářského a společenského rozvoje." Totožný základní cíl je vyjádřen i v Preambuli evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

Dané rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, sledující tendenci eliminovat z veřejného a společenského života kříž, je však v rozporu s tímto základním cílem, na kterém Rada Evropy a evropská Úmluva spočívají, neboť křesťanství, tradičně hlásající nadčasově platná práva a svobody každého člověka, je trvalou součástí ideálů a zásad, které jsou společným dědictvím evropských států, a kříž jako základní křesťanský atribut je zároveň symbolem společného evropského dědictví.

Daný rozsudek Evropského soudu pro lidská práva je rovněž projevem necitlivého přístupu k náboženskému cítění evropských národů, k jejich státoporným tradicím a k jejich mezinárodní spolupráci v oblasti zdravotní, humanitární a sociální péče v rámci Červeného kříže.

Česká biskupská konference odmítá tyto snahy o vytlačování tradičních projevů křesťanské kultury ze společenského života a jejich nahrazování ateistickými postoji. Tyto snahy jsou vydávány za projev náboženské a ideologické neutrality, avšak nepravdivé, neboť ateismus samotný je ideologií.

Česká biskupská konference očekává, že daný rozsudek zůstane ojedinělým jevem a členské státy Rady Evropy nebudou nadále vystavovány snahám popírat principy, na kterých Rada Evropy a Evropský soud pro lidská práva vznikly.

Praha, 5. ledna 2010

Podle zpráv České biskupské konference

Co dnes nejvíce chybí? Evangelní schopnost být v srdci dětmi.

Homilie Benedikta XVI. při mši sv. o slavnosti Zjevení Páně 6. ledna 2010 v bazilice sv. Petra

Draží bratři a sestry,

Dnes, na slavnost Zjevení Páně, velké světlo, které vychází z betlémské jeskyně, zaplavuje celé lidstvo prostřednictvím mudrců, přicházejících z Východu. První čtení z knihy proroka Izaiáše a úryvek z Matoušova evangelia, jež jsme před chvílí vyslechli, kladou vedle sebe příslib a jeho naplnění v onom zvláštním napětí, které lze vnímat při následné četbě pasáží ze Starého a Nového zákona. Objevuje se před námi krásná vize proroka Izaiáše, který po poniženích, jichž se mu dostalo od mocných tohoto světa v lidu Izraele, spatřuje chvíli, kdy velké světlo Boha, zdánlivě bezmocné a neschopné hájit vlastní lid, vychází nad celou zemí, takže se před ním sklánějí králové země a kladou mu k nohám své nejcennější dary. A srdce lidu se rozechvívá radostí.

Vzhledem k této vizi se ta, kterou podává evangelista Matouš, jeví jako chudá a prostá. Zdá se nemožné rozpoznat v ní naplnění slov proroka Izaiáše. Vskutku, do Betléma přicházejí nikoli mocní králové země, ale nějací mudrcové, neznámé osobnosti, na něž bylo možná hleděno s podezřením, ale v každém případě nezasluhovali zvláštní pozornost. Obyvatelé Jeruzaléma byli informováni o jejich příchodu, ale nepovažovali za nezbytné se s nimi obtěžovat, ba nezdá se ani, že by se v Betlémě někdo zajímal o narození Dítěte, které mudrci nazývají židovským králem nebo o muže, kteří Ho přišli z Východu navštívit. Krátce poté, když král Herodes dá na srozuměnou, kdo má skutečnou moc, tím že donutí Svatou rodinu utéci do Egypta a podá důkaz své krutosti vraždou neviňátek (srov. Mt 2,13-18), jakoby příhoda s mudrci byla zapomenuta a smazána. Je tedy pochopitelné, že srdce a duše věřících všech dob jsou přitahovány spíše vizemi proroka nežli obyčejným příběhem evangelisty, jak dosvědčují také znázornění této návštěvy v našich betlémech, kde se objevují velbloudi, dromedáři, mocní králové tohoto světa, sklánějící se před Dítětem a kladoucí mu k nohám své dary v drahocenných truhlách. Je však zapotřebí věnovat větší pozornost tomu, co oba texty sdělují.

Co vlastně viděl Izaiáš svým prorockým pohledem? V jediném okamžiku zahlédl skutečnost, poznamenávající celé dějiny. Ani událost, kterou popisuje Matouš, však není nějakou krátkou opominutelnou příhodou, která se končí spěšným návratem mudrců do jejich vlasti. Naopak, je to počátek. Ony osobnosti, pocházející z Východu, nejsou poslední, nýbrž první z dlouhé řady těch, které v průběhu všech dějinných období umějí rozpoznat poselství hvězd, umějí putovat cestami, které ukazuje Písmo svaté, a dovedou tak nalézt Toho, který je zdánlivě slabý a křehký, ale který má naopak moc darovat srdci člověka radost největší a nejhlubší. V Ném se totiž zjevuje nádherná skutečnost, že Bůh nás zná a je nám nablízku, že jeho velikost a moc se nevyjadřují logikou tohoto světa, ale logikou bezbranného dítěte, jehož silou je pouze láska, která se nám světuje. V dějinách se neustále vyskytují osoby, osvícené světlem hvězdy, jež nacházejí cestu a přicházejí k Němu. Všechny a každá svým způsobem žijí tutéž zkušenost mudrců.

Přinesli zlato, kadidlo a myrhu. Nejsou to zajisté dary, které odpovídají na primární nebo všední potřeby. Tehdy by Svatá rodina zajisté potřebovala mnohem více něco jiného než kadidlo a myrhu, ba ani zlato nemuselo být bezprostředně užitečné. Tyto dary však mají hluboký význam. Jsou úkonem spravedlnosti. Podle mentality, jež v té době na Východě panovala, vyjadřovaly uznání, že dotyčná osoba je Bohem a Králem. Jde tedy o akt podrobení.

Znamenaly, že jejich dárce patří od té chvíle panovníkovi, uznávají jeho autoritu. Důsledek, jenž z toho vyplynul, byl okamžitý. Mudrcové už nemohli pokračovat svou cestou, nemohli se již vrátit k Herodovi, nemohli už být spojenci mocného a krutého vládce. Vydali se navždy cestou Dítěte, které je povede mimo velké a mocné tohoto světa. Povede je k Tomu, který čeká mezi chudými, cestou lásky, která jedinečně může proměnit svět.

Mudrcové se tudíž nejenom vydali na cestu, ale tímto aktem se začalo něco nového. Byla vytyčena nová cesta, na svět sestoupilo nové světlo, které nehasne. Prorocká vize se uskutečňuje: ono světlo už nemůže být ve světě ignorováno. Lidé se vydávají za oním Dítětem a jsou osvíceni radostí, kterou může dát jenom On. Betlémské světlo nadále osvětluje celý svět. Těm, kteří jej přijali, připomíná svatý Augustin: „Uznáním Krista za svého krále a kněze, jenž za nás zemřel, jsme jej také my uctili jako bychoh, přinesli zlato, kadidlo a myrhu; chybí nám jenom dosvědčit jej a vydat se jinou cestou než jsme přišli“ (Sermo 202, In Epiphania Domini, 3,4).

Čteme-li tedy příslib proroka Izaiáše a jeho naplnění v Matoušově evangeliu v širokém kontextu celých dějin, ukáže se jasně, že to, co je nám podáno, a co se snažíme reprodukovat betlémským, není sen a není ani planá hra dojmů a emocí, zbavených reality a životnosti, nýbrž jde o Pravdu, která ozařuje svět, třebaže Herodes se zdá být vždycky silnějším a ono Dítě jakoby mohlo být vyhnáno mezi bezvýznamné či dokonce pošlapáno. Jedině v tomto Dítěti se však projevuje Boží moc, která shromažďuje lidi všech dob, aby pod jeho vládou putovali cestou lásky, která proměňuje svět. Ačkoli se však z oněch nemnohých v Betlémě stali mnozí věřící v Ježíše Krista se zdá být stále málo. Mnozí viděli hvězdu, ale málo je těch, kteří pochopili toto poselství. Znalci Písma z dob Ježíšových znali dokonale slovo Boží. Byli s to bez problémů říci, co se tam nachází ohledně místa, kde se měl Mesiáš narodit, ale jak říká svatý Augustin: - „dopadli podobně jako milníky u cesty: ukázali směr putujícím a sami zůstali netečnými a nehybnými“ (Sermo 199. In Epiphania Domini, 1,2).

Můžeme se tedy ptát: co je důvodem toho, že někteří vidí a jiní nikoli? Co otevírá oči a srdce? Co chybí těm, kteří zůstávají lhostejnými, těm, kteří ukazují cestu, ale nehybou se? Můžeme odpovědět: přílišná sebejistota, nárokování si dokonalé znalosti reality, domýšlivost, že již všechno definitivně posoudili, je uzavírají a jejich srdce činí necitlivým pro novost Boha. Jsou si jisti ideou, kterou si o světě vytvořili, a nedovolí, aby se jejich nitro dotklo dobrodružství Boha, který se s nimi chce setkat. Vkládají svou důvěru spíše do sebe sama než do Něho a nepovažují za možné, aby Bůh byl tak velký, že by se mohl stát malíčkým, aby se k nám opravdu přiblížil.

To co v posledku chybí, je autentická pokora, která se dovede podřít tomu, co je větší, ale také autentická odvaha, která vede k víře v to, co je opravdu veliké, i když se zjevuje v bezbranném Dítěti. Chybí evangelní schopnost být v srdci dětmi, žasnout, vyjít ze sebe a vydat se na cestu, kterou ukazuje hvězda, na cestu Boží. Pán však má moc uschopnit nás, abychom viděli, a zachránit nás. Prosme Ho tedy, aby nám dal moudré a nevinné srdce, jež nám umožní spatřit hvězdu jeho milosrdenství, vydat se na jeho cestu, abychom ho našli a byli obdařeni velkým světlem a pravou radostí, které přinesl na tento svět. Amen.

Podle Rádia Vaticana

Josef Benedikt Cottolengo

Historické okolnosti

Cottolengův život probíhal v období charakterizovaném velkým kvasem a změnami v oblasti politiky i kultury i v oblasti náboženské, ovlivněné osvícenstvím, které ovládlo Piemont, jeho rodnou zemi a místo jeho díla.

Panovalo zde velké napětí mezi společenskými třídami a sociální i ekonomickou oblast tížila krize, která ovlivňovala kvalitu života. Osvícenství také ovlivnilo tradiční myšlení Církve, ve které vznikala četná napětí.

V Piemontu se silně rozšířila bída a ta zvláště postihla město Turín, které přitahovalo z venkova zchudlé ubožáky hledající zde důstojnější život. Různá dobročinná díla, která měla zmírnit dramatickou chudobu, byla nedostačující. Cottolengovo dílo hledalo odpověď na tuto situaci a ujímalo se všech osob, které se ocitly v těžkostech, zvláště těch, které přicházely z jiných oblastí.

Jeho život

Svatý Josef Benedikt Cottolengo, zakladatel Malého domu Boží prozřetelnosti, se narodil 3. května 1786 v Bra v provincii Cuneo jako první ze dvanácti dětí v měšťanském

prostředí s hlubokými náboženskými kořeny. Šest jeho sourozenců zemřelo v mladém věku.

Po skončení studia filozofie a teologie přijal 8. června 1811 kněžské svěcení. Stal se kaplanem v Corneliano Albalia. Aby mohl pokračovat ve studiu, odešel do Turína, kde získal doktorát teologie na Královské univerzitě.

Po dvou letech byl jmenován kanovníkem a připojil se ke skupině kněží u chrámu Corpus Domini v Turíně. Byl horlivým kazatelem a zpovědníkem a zvláštní pozornost věnoval chudým.

Léta 1822-1827 se pro něho vyznačovala rostoucí senzitivitou a úsilím o nový, hlubší způsob kněžského života. Když mu bylo 41 let, prožil hluboké vnitřní obrácení. Přispěla k tomu dramatická událost. 2. září 1827 byl zavolán k Janě Gonnetové, která umírala ve stáji nedalekého hostince, kam strážníci odváděli nemocné bezdomovce a dotěrné opilce. Tato 35letá žena cestovala se svým manželem a třemi dětmi z Milána do Lyonu, když náhle onemocněla, zachvátila ji zimnice a potřebovala lékařskou pomoc. V nemocnici ji však odmítli přijmout vzhledem k jejímu pokročilému těhotenství, prý aby křik novorozeněte zde nerušil. V porodnici ji nepřijali, protože měla horečku. Cottolengo se musel stát bezmocným svědkem, jak krátce po přijetí svátostí zemřela a za několik minut nato zemřelo i její novorozené děvčátko.

Otřesený Cottolengo se vrátil do chrámu Corpus Domini. Padl před svatostánkem na kolena a modlil se: *Bože, proč jsi mě udělal svědkem této události? Co ode mne chceš? Musím něco podniknout, aby se taková tragédie již nikdy nepakovala!*

Pak dal vyzvánět všemi zvony, na oltáři Panny Marie zapálil všechny svíce a k úžasu všech přítomných se začal modlit litanie loretské. Pak zvolal: *Zjevila se mi milost. Milost zvítězila! Ať je oslavena Panna Maria!* Od této chvíle věděl, co má dělat: má se starat o ty, o které se nikdo nestará. Tak začalo Cottolengovo velkolepé dílo, na které mu zbylo ještě 15 let jeho života.

17. ledna 1828 plný elánu, ale s prázdnou kapsou si nedařleko kostela pronajal tři světnice, kde se chtěl starat o nemocné. Paní Mariana Pullinová, která k němu chodila ke zpovědi, zaplatila prvních pět lůžek. Je pokládána za spoluzakladatelku díla. Cottolengo byl plný důvěry: *Prozřetelnost nám obstarala lůžka, jistě se postará i o nemocné.* I když neměl prostředky ani příjmy, přijímá osoby ve stavu velké nouze a opuštěnosti. V těchto podmínkách nouze se cítí velice svobodný v důvěře v Boží prozřetelnost. Během tří let se již staral o dvě stě nemocných. Zcela zdarma mu pomáhal jeden lékař a jeden lékárník.

Když však vypukla cholera, obvinili sousedé jeho malou nemocnici z šíření nákazy a po čtyřech letech ji musel zavřít. Neztrácel však důvěru a s humorem poznamenal: *Hlávky zeli se musí přesadit, aby rostly.*

Již za sedm měsíců roku 1832 otevřel na předměstí Valdocco *Malý dům Boží prozřetelnosti* se dvěma pokoji, stálá a přístřeškem. Nad bránu pověsil tabuli se svým heslem: *Láska Kristova nás žene*.

Přijímal potřebné osoby, aniž by se staral o nedostatek nezbytných prostředků, ale plně důvěřoval v Boží prozřetelnost. Již za čtyři týdny byl *Malý dům* beznadějně malý. Brzy se Cottolengovi podařilo získat v sousedství starou továrnu a okolní domy. Tehdy svým pomocníkům prorokoval: *To je jen malý začátek. „Malý dům“ se stane velkým. Teď se to podobá hořčičnému zrnku, jehož posláním je růst a stát se velkým stromem. Přejde čas, kdy v těchto místnostech budou tisíce jíst chléb Boží prozřetelnosti.*

Skutečně k tomu došlo, a to i navzdory nepřijemnostem, výsměchu a pomluvám.

Jsem pomocníkem Prozřetelnosti a jsem o ní přesvědčen více než o existenci města Turín, říkal Cottolengo skromně o sobě. Horlivost ho inspirovala k zakládání stále nových „rodin“, jak nazýval tyto domy pro „milované děti“: nemocné bez prostředků, staré lidi, sirotky, slepce, hluchoněmé, epileptiky, tělesně postižené a psychicky nemocné. Tak vzniklo na 15 „zbožných rodin“. Aby se o tyto potřebné měl kdo starat i po duchovní stránce, povzbudil k charitativní činnosti různá kontemplativní společenství i jednu kněžskou organizaci.

Na začátku mu přitom pomáhalo mnoho dobrovolníků. Patřil k nim i svatý Jan Bosco, který jako mladý kněz přišel do Turína a později sám založil ve Valdoccu kongregaci Salesiánů.

Na Cottolengovo pozvání sloužil Jan Bosco u nemocných jako zpovědník a staral se o invalidní děti. Když tak jednou jako 26letý pomáhal Cottolengovi, dotkl se světec jeho kleriky a žertovně řekl: *Tato látka je příliš tenká. Poohlédněte se po nějaké pevnější, bude se vás držet mnoho chlapců!*

Svatý zakladatel svým duchovním dětem neúnavně opakoval: *Co dostaneme jako dar pro chudobné, to se jim musí okamžitě vydat... Kdybychom si něco ponechali, Prozřetelnost by nám už nic neposlala, protože ví, že ještě něco z toho máme.*

Jednou, když došly všechny prostředky, prohledal celý dům, a když se našla neobsazená postel, museli jeho pomocníci ihned vyhledat nemocného. Teprve když byl na úžku nějaký nuzák nebo když sami darovali zbytky léků a potravin, přišla další potřebná almužna.

Cottolengo se řídil zásadou: *Rozdáváme jen to, co nám dnes Prozřetelnost pošle, a nemyslíme nu zítřejší den.* Dříve než šel Cottolengo spát, rozdával všechny zbývající peníze. Měl ve zvyku říkat: *Buďte si jisti, že Boží prozřetelnost se nikdy nezmylí. Ona ještě nikdy nezkrachovala. Pro ni není těžké nakrmit místo 500 hned 5 000 lidí. Pokud něco schází, je to jen pro nedostatek důvěry.*

Proto Cottolengo nikdy neztrácel dobrou náladu, i když ho trápily starosti. Pak se často modlil celé noci vždy s přesvědčením: *Modlitba je první a nejdůležitější úkol Malého domu. Je to tak říkajíc klíč k Boží prozřetelnosti.*

Tak se stávalo, že právě v nejtěžších a navenek beznadějných situacích důvěřoval ještě silněji a právě tehdy přijímal mnoho chudobných prosebníků, uzavíral smlouvy, jednou dokonce začal se stavbou nemocnice pro ženy, i když právě neměl žádnou naději na finanční podporu. *V Malém domě jdeme napřed, dokud nic nemáme. Po mé smrti bude bez dluhů.* Tak to sám předpověděl o jejím rozvoji. Když 56letý zakladatel zemřel, všichni věřitelé se vzdali svých pohledávek a dnes - 170 let po jeho smrti, existuje na světě téměř 100 poboček jeho domů. *Malý dům* v samotném Turíně má rozlohu 90 000 m² a je s klinikami, moderními laboratořemi a léčebnými centry velkou městskou čtvrtí. Samotná pracovna má rozlohu jednoho hektaru, kuchyně jsou velké jako nádražní vestibuly. Je zde každodenně nasyceno 500 bezdomovců, které kdysi kolem sebe shromažďoval Cottolengo, četl jim evangelium a pak jim rozdával polévku a chléb.

Malý dům nevlastní žádný kapitál, nemá stálé příjmy, žádné stálé podpory ani žádný rozpočet. Je to stále tak, jak tomu bylo v době založení. Žije zcela z milující Boží prozřetelnosti. Nachází tu přístřeší 15 000 lidí bez prostředků. Jsou zde ošetřováni a je o ně postaráno. Kromě 2 000 řeholních sester i všichni lékaři, terapeuti a dobrovolníci pracují bezplatně podle životního pravidla svatého zakladatele: *Láska Kristova nás žene.*

Podle Vitázstvo Srdce 70/2009

Malý dům Boží prozřetelnosti v Turíně má dnes rozlohu 90 000m²
Pracuje v něm bezplatně asi 2000 řeholních sester, lékařů,
terapeutů a dobrovolníků.

Sváteční přání Josefa Fouska

Pokaždé, když doznívá vánoční píseň a blíží se Nový rok, mám stejné přání. Ať zář dětských očí, vlídnost, něžná píseň kostelních zvonů, dojmání se nad blahopřáními z dalek, ta starodávná pohádka štědrosti a vzájemné pospolitosti zůstanou s námi všemi co nejdéle a neztratí se s druhým lednovým dnem nového roku.

V těchto svátečních chvílích věřím, že dobro se zlem neprohrává. Modlím se, abychom dokázali odpouštět, pomáhat si navzájem, nezávidět si a myslet pokorně na cestu, kterou máme všichni bez rozdílu před sebou. Od dětství mám ve vzpomínce namalován obrázek papírového Betlému, který je rodinou dobrých lidí, šťastných dětí, žijících uprostřed lásky, beze zloby, hádek a beze strachu. Víím, že mé myšlenky jsou staromódní, tisíckrát vyřčené, ale zůstávám věrný přesvědčení, že žádným bohatstvím nelze nahradit obyčejný domov, kde je porozumění a kde zní ta nejkrásnější věta: "Mám tě rád." Na prstech počítám vánoční večery a budoucí roky, které ještě, když Pán Bůh dá, spatřím. Nebojme se čertů. Odhánějme od sebe závist, pýchu, nepomluvejme své bližní, budme pokorní a pomáhejme těm, kteří hledají lásku a pohlázení.

Zavírám oči, vzpomínám na dětství... Tatínek zacínal lžící o skleničku a pronesl větu, kterou říkával každý Štědrý večer: "Kéž by lidé byli k sobě stále tak hodní, jako jsou o Vánocích!"

Josef Fousek

na Křivokláte v prosinci 2009

O radostech lidské duše

Není těžké vyznat lásku,
těžší je milovat,
není těžké zplodit dítě,
těžší je o dítě se postarat,
není těžké se oženit,
těžší je být ženatý,
není těžké vdát se,
těžší je být vdanou,
není těžké dát slovo,
těžší je slovo dodržet,
není těžké nadchnout,
těžší je nadšení udržet,
není těžké hrát,
těžší je přijmout prohru,
není těžké stát se knězem,
těžší je žít jako kněz,
není těžké chodit do školy,
těžší je učit se,
není těžké upadnout,
těžší je vstát,
není těžké zabloudit,
těžší je najít cestu zpátky,
není těžké dojít do hospody,
těžší je vrátit se domů,
není těžké vsadit,
těžší je vyhrát,
není těžké provinit se,
těžší je přiznat si to,
není těžké plánovat,
těžší je realizovat,
není těžké být ukřivděný,
těžší je odpustit,
není těžké začít,
těžší je dokončit,
není těžké...

K radosti lidské duše patří poznání, že není tak těžké najít radost, jako si ji udržet. Proto nás Ježíš vybízí, abychom stále hledali, protože nalezneme, stále tloukli, protože nám bude opět otevřeno, a stále prosili, neboť nám bude vždy znovu dáno.

*Max Kašparů
Karmelitánské nakladatelství 2001*

Československé sdružené organizace v Chicagu

Sdružení Československých exulantů, Československý Orel v Chicagu a Ústředna Moravských Spolků

Vás srdečně zvou na

52. REPREZENTAČNÍ PLES

V sobotu 6.února 2010 v Drury Lane, Oak Brook Terrace, IL

Debutantky ročníku 2010 – z leva do prava: Maria Vondrasek - LaGrange Park, Hana Prince - Plainfield, Susan Cerny - Westmont, Shauna Deblovich - Elburn, Kayla Deblovich, Woodridge

Večer začíná koktailem v 6:30 PM, večeře se podává v 7:00 PM, představení debutantek bude v 8:30 PM.

K tanci a poslechu hraje hudba The Dick Elliot Orchestra.

Vstupné \$80 zahrnuje večeři a otevřený bar do půlnoci.

**Pro více informací a rezervace volejte: Mrs. Vlasta Vicenik (708) 354 - 0520
nebo zašlete e-mail representativeball@gmail.com**

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915
6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.

1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526

Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail

FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line

E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Maléc, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

***Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service***

Vroucí vzpomínka

*S hlubokou bolestí si dne 12.ledna 2010
připomeneme druhé výročí, kdy byl
Pánem života a smrti povolán na věčnost
naš milovaný syn, manžel, tatínek a bratr, pan*

Josef Borýsek

Narodil se 5.září 1942 v Horním Němčí na Moravě.

Do USA přicestoval po tragické smrti tatínka
v roce 1952 se svou maminkou Marií Borýskovou
a starším bratrem Zdeňkem a usadili se v Chicagu.
33 roků pracoval v American National Can Corp.

V USA se oženil s manželkou Věrou
a společně vychovali syna Johna.

Po celých 55 let svého pobytu v USA byl činný
v Moravských spolcích a krajanskému životu a
uchování národních tradic věnoval své celoživotní úsilí.

Od roku 1993 byl prezidentem

Ústředny moravských spolků.

Dne 12.ledna 2008 ve věku 65 let

podlehl nenadálé těžké nemoci.

Je pochován na hřbitově

Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Vzpomínkovou mši svatou

za něho budeme obětovat

v neděli 10.ledna 2010 v 10.30 dopoledne

v kostele České misie v Brookfieldu.

*Děkujeme všem, kdo si na něho
vzpomenou v modlitbě s námi.*

Věra Borýsková, manželka

John Borýsek, syn

Marie Borýsková, matka

**a ostatní příbuzní v USA, Kanadě
a v České republice**

Upřímná vzpomínka

Bůh je láska.

*Dne 27.ledna 2010 uplyne sedm let,
kdy náhle odešel na věčnost*

Vytautas Vanagas

*Děkujeme všem, kdo si na něj
v modlitbě vzpomenou.*

Mši svatou za spásu jeho duše
budeme obětovat 23.ledna 2010 v 6.30 večer
v kostele České misie v Brookfieldu.

**Za všechny příbuzné, známé a přátele
v USA, v České republice a v Litvě**

Marie Vanagas Jakubec

Ing. Jiří Jakubec

Úmrtní oznámení

*V lítosti oznamuji všem přátelům a známým,
že byl Všemohoucím Bohem povolán
na věčnost můj dobrý přítel, pan*

Josef Ženíšek

Narodil se 13.února 1921 v Plzni.

Po obsazení Československa Sovětskou armádou
odešel koncem roku 1968 do U.S.A.

Zemřel 25.prosince 2009.

Pohřeb žehem byl privátní a jeho tělesné pozůstatky
budou uloženy na hřbitově sv.Václava v Plzni.

**Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat
v kostele České misie v Brookfieldu
v pátek 15.ledna v 7.30 večer**

Děkuji všem, kdo si na něj v modlitbě vzpomenou.

Karel Švec

Srdečně zveme všechny členy na
VÝROČNÍ SCHŮZI
ČESKÉ MISIE

Schůze se bude konat
 v sobotu 23.ledna 2010
 v 7.45 večer (po mši svaté)
 v klubu České misie
 9415 Rochester Ave.
 Brookfield, IL 60513

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2009.
 Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2009.
 Uskuteční se volby nové Misijní rady pro rok 2010.
 Bude předložen plán činnosti na rok 2010.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

*Rev. Dušan Hladík, president
 a Rada České misie*

HLASY NÁRODA

*Máte již zapláceno předplatné
 na rok 2010?*

**Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou
 je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí**

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD

USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD

Kanada na rok letecky: 40.00 USD

(prosim z Kanady posilejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD

Šeky pište na: Czech Mission nebo Hlasý národa

Naše adresa:

**Hlasý národa,
 9415 Rochester Ave.,
 Brookfield, IL 60513**

Tel.:(708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasý národa svým známým!

Voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jiráček

**Vás zve k poslechu hudby
 z naší vlasti**

**na rádiové stanici 1450 AM
 v neděli v 9.00 a.m.**

**a na Internetu www.wcev1450.com
 a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK**

Mám zájem o dopisování a výměnu různých věcí

Jsem dlouholetý sběratel známek, mincí,
 bankovek, pohlednic a jiného materiálu
 (hrací karty, zapalovače, pивní sklo,
 telefonní karty, malé kalendářiky
 a mnoho dalších věcí).

Pište na adresu:

**Josef Kříž
 Dětenice 25
 CZ – 507 24
 Czech Republic – EUROPE**

MARDI GRAS

Zveme Vás na

MAŠKARNÍ BÁL

V sobotu 13.února 2010 v 8.00 PM

Klub České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

K tanci a poslechu hraje muzika
ALFA Evžena Peroutky

Soutěž o nejlepší masky

Bohaté občerstvení a hojnost nápojů
Jako specialita bude srnčí na smetaně

Vstup:

Masky \$ 10,- Ostatní \$ 12,-

Mládež do 18 let zdarma

Mohou se zúčastnit i děti v doprovodu rodičů

Bližší informace podá:

Rev. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 – 1050

Můj rok v súdánském El Obeid (1)

„Dostal jsem Boží dárek v podobě bouřky - super. Teplota klesla na pětadvacet. Ještě večer jsem se ke své velké radosti potkal se dvěma slovenskými dobrovolníky Jarem a Věrkou, mladí manželé, kteří tu už tři měsíce pomáhají v „nemocnici“ vedené salesiánkami. To byste museli vidět jak vypadá vcelku dobře zařízená nemocnice! Stovky pacientů, mamky s dětmi...

Když jsem Jarka našel pod auto - plachtou, dával zrovna anti-malária měsíčním mrňatům a říkal: „Tos tady měl být před chvílí. Přišla těhotná mamka na kontrolu, všechno bylo v pořádku, ale když se chystala k odchodu, nějak se jí přitížilo, lehla si na postel a porodila dvojčata. No, a za hodinku vstala, vzala děti a odešla.“ Jinak tam spokojeně mezi postelemi pobíhají slepice a hledají co by sezobly.“

Neznáte náhodou tento text? Jedná se o úryvek z jednoho dopisu, které během roku posílal ze súdánského El Obeid salesián Jan Musil. Dopisy jsou natolik zajímavé, autentické a inspirující, že vám je ve zkrácené podobě přinášíme.

Otevřenost

Druhého dne (15. července 2009) jsem navštívil Don Bosco VTC ve Wau. Ředitel školy otec James mi povídal něco málo ze svého života. Krom toho, že v době války byl dva roky v zajetí rebelů, kteří žádali výkupné, působil celkem asi deset let v Tonj. Říkal, že místní kmeny jsou velmi otevřené křesťanství a mnohdy se obrací celé vesnice. Každý rok, co byl v Tonj, pokřtil asi dva tisíce katechumenů a k tomu téměř všechny muslimy v Tonj.

Další den jsem navštívil komunitu a dílo, které vedou sestry salesiánky, a to mě naprosto ohromilo. Toho času jsou ve Wau dvě komunity sester salesiánek. V první z nich jsou tři sestry. Teresa z Indie a Jane z Keni a ředitelka byla zrovna pryč. Tyto dvě mladé sestry vedou základní školu pro 1350 dětí. Byl jsem na ranním nástupu a byl to skvělý zážitek. Probíhal ve stejný čas na třech místech, nejmladší, starší a nejstarší žáci.

V druhé komunitě sestra Alexandra z Polska vede další základní školu pro 1600 dětí. Další sestra Grace se stará o již zmiňovanou ambulanci a školu pro zdravotní sestry. Když vidím ty křehké sestry a tolik práce, říkám si, to je skutečně zážitek, Boží milost, co jim dává sílu v těchto těžkých podmínkách vytrvat. Kde se berou peníze na to všechno? Říkají: Bůh se o nás stará. A já připojuji: Prosím vás, lidi neblázněte, nestavte zábavní parky, nestavějte stadiony za miliardy, nestavějte si větší bazény, nekupujte čtvrté auto,... pošlete ty peníze raději těmto sestrám, které mají sotva na to, aby dětem dali chudou snídani a učitelům plat.

Bohatí lidé, kteří by mohli dát, se většinou o své bohatství nedělí a tak tyto misie žijí z mnohých darů obyčejných lidí a z podpory mezinárodních organizací...

Na začátku

Do El Obejd, kde se salesiáni starají asi o 1000 učňů, odletěl Honza 30.července 2008. První dopis přišel hned po jeho příjezdu:

Jan Musil mezi svými kluky v Africe

Let z Vídně byl krásný, západ slunce nad mraky a noční Istanbul z výšky zářil, přejí to každému vidět. V Istanbulu jsem se rozloučil s dobrovolnicí Evou, která letěla do Lesotha na jih Afriky a já do Chartúmu.

První dojmy z Afriky

Salesián Jakub říká, že dnes je mimořádně příjemné počasí, no jsou čtyři ráno a teploměr v autě s klimatizací ukazuje teplotu 27 stupňů, ulice hlavního města vypadají jako hliněné tankodrom, v pokoji si před spaním musím poradit z termity, všude je jemný písek ze Sahary. Už první večer cítím, že tady lidi nikam nespěchají, rádi povídají.

Čekám teď (srpen 2008) v Chartúmu na víza, a tak mohu napsat pár řádků. Získat celoroční víza asi nebude záležitost několika hodin. Jeden dobrovolník z Jihoafrické republiky na ně čeká už sedmý měsíc, jiný spolubratr na ně čekal dva měsíce.

Včera večer mě vzal spolubratr otec George do salesiánské farnosti na konci města, vzdálené 17 kilometrů. Měl jsem tu možnost vidět Chartúm za světla, protože jinak mě bez pasu, který je někde na úřadě, a bez arabsky mluvícího průvodce nechce pustit.

Město Chartúm. Doprava je na evropské poměry šílená, zdá se, že každý jezdí, jak chce. Předjíždí se zleva zprava, jakmile někdo na silnici překáží, hned se bliká, troubí, mezitím odbočujeme vpravo a ještě nás zprava předjede autobus, do toho v protisměru přejíždí z jedné strany na druhou děda na vozíku taženém oslem, zleva doprava zase borec veze kolečka, do toho křižovatky, kdo chce projet musí se protlačit, po hranicích chodí desítky lidí, chvíli jedeme po železničních kolejích... Je to chaos který ale funguje téměř bez nehod. Prohlížel jsem si auta salesiánů a nenašel jsem žádné „jízvy“, možná je uční - automechanici hned opravují, nebo jsou salesiáni tak dobří řidiči...

Dnes ráno jsem jel na mši do komunity sester salesiánek a už po několikáté jsem měl možnost prohlédnout si město, tentokrát z korby džípu, na kterém se tu normálně vozí lidé. Sestry mají kolku v chudé čtvrti. Ráno se začíná nástupem, modlitbou a zpěvem súdánské hymny. Dnes večer přijely salesiánky, které přijí a pracují pro lidi v Dárfúru a krátce povídaly o těžké situaci těch, kteří ze strachu před povstalci utekli na jih a teď se s nadějí, ale bez prostředků vrací zpět. Je tu vedro jak v Súdánu. V červnu tu prý byly teploty okolo 45 °C, teď je noc a venku je krásných 33 °C...

Dnes naposledy zdravím z hlavního města Chartúmu, zítra odjíždím autobusem do El Obeid. Místní říkají, že ve srovnání s Chartúmem je El Obeid ráj. Uvidíme... Škoda, že se tu na veřejnosti nesmí fotit. Každý, kdo je bílý, je považován za Američana a podezřelý ze špionáže. Nechtěl jsem dělat problémy mým průvodcům, tak jsem ve městě fotil jen s jejich svolením a rychle. Mají vážně strach z vojáků, kteří tu se namopaly postávají na každém rohu. Každý pátý, koho potkáte, je voják nebo policajt.

El Obeid

Dnes na vás myslím už v El Obeid (EO), díky Bohu. Ráno, ještě v Chartúmu, jsem viděl kolibříka, soupeřil sám se sebou v krátkou vozidla. Bez Michela bych nádraží a autobus hledal asi dlouho, ale s ním to byla pohoda. Michel je zaměstnanec čistiště, asi správce budov a aut. Pochází z jihu Súdánu jako továrny jiných, především černochů, kteří hledají na severu práci nebo vzdělání. Než jsme vyjeli, zastavili jsme před normálně vypadající benzínkou, no ale místo aby se natáhla hadice s čerpadlem, borec benzinák asi dvacet minut přelíval naftu z barelu konvičkou do nádrže. Ve městě jsem si všiml, jak skupinky černíků čekají na trhu, až je někdo najme, jako z Bible. Cesta byla naprosto bez problémů. Silnice je asi ta nejlepší v zemi, protože spojuje na severu ta dvě největší města, takže pěkný asfalt. Nejdřív asi 300km na jih podél Nilu a pak asi 300km na západ, a jsem doma. Súdán je rovinatá země, až na konci cesty se objevily náznaky kopečků u Nuba Mountains. Všude se pasou stáda koz, ovcí, pobíhají oslové, krávy. Zapomeňte na českou louku se šťavnatou zelenou trávou! Nechápu, z čeho ta zvířata žijí... Jak jsme se blížili k EO, kde jsou asi lepší srážky, trávy bylo víc a víc. Nejvíce samozřejmě kolem Nilu, kde jsou zavlažovací kanály. Klimatizace v autobuse fungovala tak, až mi bylo zima. Musela být stále zatažená okénka, nevím jestli

kvůli slunci, aby se neleskla televize, abychom nebyli snadný cíl, nebo abychom toho moc neviděli.

Jiný projev naděje

Ale teď už k El Obeid. U autobusu už mě čekal ředitel salesiánské komunity, se kterým už jsem se potkal v Chartúmu.

Charles mi říkal, že křesťané tu mají velké problémy nejen získat práci, ale celkově se v muslimské společnosti uplatnit. Není to problém obyčejných lidí, ale spíše řízení shora.

V komunitě krom otce ředitele, je abuni (arabsky otec) Vincent Donati, který má už 81 let. Třicet let působil jako misionář v Koreji a za dva roky to bude další třicetka v Africe. Stará se o kluky z Dárfúru, vede kapelu která každý den cvičí, běhá a pere se s kluky jako by mu bylo o dvacet let míň. Na svůj věk obdivuhodný. Další člen komunity je Paul, který sem přišel o dva dny přede mnou a je tu taky na praxi jako já. Je z Vietnamu a v Súdánu je už natrvalo. Ještě má přijít otec Giovanni Bosco - jeden ze dvou novokněží, kteří pocházejí ze Súdánu.

A pak je zde italský dobrovolník Gianni. Typický energický Ital. Je mu něco kolem šedesátky, má už odrostlou rodinku v Itálii a jako dobrovolník je tu čtvrtý měsíc.

Pomalou poznávám nové prostředí

1. VTC Vocational Training Centre - tříleté učební obory; teorie + rok praxe v zaměstnání, výuční list. Určeno převážně pro místní muslimské kluky. Bydlí doma a sem chodí jen do školy. Obory: mechanik, automechanik, svářeč, elektrikář, zedník, stolař. Celkem asi 500 studentů

2. CRS. Tyto obory studují i jiní kluci z širokého okolí a také z Dárfúru a z Nuba Mountains, ale jen jako jednorozční praktický kurz, po kterém začínají pracovat. Těch je asi 400 a bydlí ve městě ve čtyřech salesiánských „internátech“. Teď jsou rozestavěné dvě budovy, které budou v budoucnu sloužit pro ubytování těchto kluků, zejména sirotků a polosírotků. Tento program financuje americká křesťanská organizace CRS.

3. Don Bosco Boys Band je název pro skupinku asi 35 kluků z ulice, sirotků, o které se stará abuni Vincent. Bydlí ve městě, chodí do státní školy. Po vyučování přicházejí k nám, trénují na nástroje, hraje se fotbal.

4. Večerní kurzy, pracovní nabídky pro místní lidi.

5. Sestry - v areálu přes zeď mají sestry mateřskou školu, která připravuje děti na vstup do státní základní školy. Ve VTC studenti dostávají jedno jídlo denně, ostatní třikrát.

Na cestě zpět volal ředitel, že mě v domě hledá cizinecká policie. Tak jsme se vydali na policii. Díky tomu, že Don Bosco je v tomto městě známá a uznávaná firma, nebyl žádný problém, naopak pan šéf nás (mě a Paula) velice mile přivítal ve městě, pohostil nás v klimatizované místnosti a řekl, že je rád, že jsme tu (no, na trhu se tak všichni netvářili...) Myslel jsem, že je tu mnohem víc Evropanů, ale kdyby nebylo salesiánů, na rok bych tu povolení asi nedostal.

Dnes byl pátek, což je tu muslimská neděle, volný den. Večer jsme byli v katedrále na mši řeholníků. Po dlouhé době jsem slyšel zvony. Jinak tu pětikrát denně z několika minaretů vyzývá k modlitbě muezzin.

Pokračování příště.

Jan Štěpán Musil, Salesiánský magazín 5/2009

Démony vyhánějte (1)

Z promluv exorcisty P. Eliase Velly z Malty

*Protože se v poslední době množí i v našem okruhu případy „strašidelných domů“ a různé jiné situace, kdy se zdá, že jde o působení zlých sil, rozhodli jsme se na pokračování publikovat knížku **Démony vyhánějte**, kde jsou uvedeny hlavní myšlenky z promluv exorcisty P. Eliase Velly z Malty, který navštívil v květnu 1993 Českou republiku. Se svolením autora přednášek přeložila a sestavila Kateřina Lachmanová. Texty vydalo Křesťanské informační středisko Zlín 1994 s církevním schválením generálního vikáře brněnské diecéze Mons. Jiřího Mikuláška čj. 3017 ze dne 20. prosince 1993.*

Předmluva a požehnání

Texty, které máte před sebou, vznikly záznamem přednášek P. Eliase Velly při jeho návštěvě koncem května 1993 v Čechách a na Moravě. Tento františkánský kněz z Malty, profesor systematické teologie, tamějším biskupem ustanovený exorcista, k nám přijel na pozvání brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho. V různých společenstvích hovořil o okultismu, satanismu, o vedení duchovního boje, o exorcismu, o přístupových cestách a „otevřených oknech“, jimiž nečistý duch může pronikat do našeho srdce. Tyto přednášky nejsou brilantně utříděnou a vyčerpávající naukou (demonologií), ale na prvním místě jsou svědectvím o konečném vítězství Ježíše Krista, který Zlého „zabije dechem svých úst a zničí svým slavným příchodem“ (2 Sol 2,8).

Kdo v následujících řádcích očekává senzace a „trhák“, bude zklamán. Služba osvobozování totiž není nic nového nebo doposud skrývaného. Písmo jasně svědčí na více místech o lidech, kteří byli trápeni nečistými duchy, a texty Nového zákona říkají, že se Pán Ježíš těchto nešťastníků ujímal (srv. Sk 10,38) a že apoštolové a církev v této Ježíšově službě pokračovali (srv. Sk 16,16-18). Exorcismus je služba osvobozování, při níž se stává zcela zřetelnou moc Boží lásky k člověku, jež si neplete člověka a Zlého, nýbrž dokáže je od sebe oddělit. Jako v době Ježíšova pozemského života je i za našich dnů tato služba znamením přítomnosti Božího království mezi námi. (Mt 12,28) Ke katolické střízlivosti patří jak moudrá zdrženlivost a citlivé rozlišování při posuzování eventuelních případů, tak pevné přesvědčení o potřebnosti věrně vykonávat tuto službu tam, kde duch zla okupuje člověka.

P. Elias Vella ví, o kom mluví, když hovoří o satanovi a jeho působení. Má jak bohaté osobní zkušenosti s modlitbou za osvobození, tak i letitou vědeckou erudici v dogmatice. To vše dodává jeho přednáškám potřebnou váhu bez toho, že by tím pro běžného posluchače nebo čtenáře ztrácely na prostotě a srozumitelnosti. Publikovat tyto přednášky považuji za velmi šťastný nápad, protože dostatek solidních a srozumitelných informací o této oblasti u nás v katolické církvi obecně chybí. Poctivě je třeba říci, že k některým jevům,

které autor řadí mezi okultní, dosud neexistuje oficiální stanovisko církve. Tento text může jistě v lecčems pomoci.

Nakonec či spíše na začátek patří moje požehnání a prosba za ochranu před mocnostmi temnot právě autorovi a všem, kteří se zasloužili o to, že tento vzácný kněz k nám přijel, také těm, kteří se přičinili o publikaci jeho přednášek a též vám, kteří budete číst s otevřeným srdcem.

ThLic. P. Michael Slavík

Učil jsem, že ďábel neexistuje

Jsem velký hříšník... V roce 1988 jsem byl představený františkánů na Maltě a přednášel jsem v semináři dogmatické teologie. Jednou mě bratři z katolické charismatické obnovy přesvědčili, abych s nimi jel na setkání do Irska, a tam na tom trvali, že jsem nakonec jel. Bylo tam shromážděno asi 25 000 lidí z celého světa a asi 800 kněží.

Během konference byli všichni rozděleni do malých skupinek. Vedoucí naší skupinky se nás zeptal, proč jsme přijeli do Dublinu. Ostatní kněží odpovídali, že se přijdou setkat s Ježíšem Kristem. To mě omráčilo. Nemohl jsem pochopit, jak může kněz, který denně slouží mši svatou, říci, že se potřebuje setkat s Ježíšem. Ani jsem si nikdy nemyslel, že jsem to já, kdo potřebuje obrácení, to mě v životě nenapadlo. Já jsem si totiž nebyl vědom, že jsem hříšník. Sloužím mši svatou, modlím se breviář, bral jsem to jako samozřejmost, že se setkávám s Ježíšem Kristem. Když mě přišla řada, abych řekl svůj motiv, proč jsem sem přijel, chtěl jsem prostě vysvětlit, že jsem přijel, abych se dozvěděl něco o charismatické obnově. Protože by mi to mohlo být užitečné při mých teologických přednáškách.

Kněz, který vedl skupinku, mi přede všemi řekl: "Otče, prosím vás, poklekněte tady, protože se za vás musíme modlit." Aniž bych věděl, co se děje, poklekl jsem a všichni kněží se modlili za mé obrácení. Od té chvíle jsem začal chápat, že potřebuji obrácení.

Nyní pracuji na Maltě jako exorcista. Ke službě exorcisty jsem se dostal skrze pastorační práci, při níž jsem se setkával s mnoha lidmi, kteří prožívali útoky ďábla a potřebovali pomoc. Myslím si, že je to takový trest Boží, že musím tolik mluvit o ďáblu. Když jsem byl totiž profesorem dogmatické teologie, učil jsem své studenty, že ďábel jako osoba neexistuje. Byl jsem pod vlivem některých německých a holandských teologů, kteří si myslí, že když Ježíš Kristus mluvil o ďáblu, tak to dělá jenom proto, aby se přizpůsobil židovské mentalitě. Dnes jsem přesvědčen, že ďábel existuje. Nyní jsem nim svádím bitvu neustále.

Když Bůh dovolil, abych se setkal s Ježíšem jako s živou osobou, tak také dovolil, abych se setkal s ďáblem jako s osobou. Proto nyní z pověření biskupa vykonávám tuto pastorační práci.

Bojuje proti nám

Co vám teď budu povídat, pochází více z mé osobní zkušenosti nežli z knih. Vůbec první, co bych zde chtěl říci a co by vám mělo být naprosto jasné: ďábel existuje! Ježíš Kristus přišel právě proto, aby bojoval proti ďáblu a aby nad ním zvítězil. Ďábel dobře ví, že bojuje bitvu, kterou už prohrál. Ďábel proti nám bojuje ze žárlivosti a z pýchy.

Existují lidé, kteří se ďábla skutečně bojí, protože si myslí, že negativním způsobem ovládá jejich životy. Je i druhý extrém - lidé, kteří uctívají ďábla. Jsou to satanisté, kteří uctívají satana jako svého boha místo Ježíše. A potom jsou i lidé, mezi nimi mnoho křesťanů, kteří dávají přednost tomu, že o ďáblu nemluví vůbec, jako by ani neexistoval. Samozřejmě, že z nich má ďábel velkou radost.

Ježíš Kristus říká: Jděte, učte, křtěte, uzdravujte a vyhánějte demony. Proto jsme posláni evangelizovat, povolávat Ježíšovy učedníky a také uzdravovat a osvobozovat od zlých duchů. Ježíš Kristus dává svou moc k osvobozování od zlých duchů především apoštolům, pak učedníkům a potom každému, kdo věří. Říká, že ty, kteří uvěří, budou provázet tato znamení: V mém jménu budou vyhánět demony... (Mk 16,17) A proto, jestliže věřím, mám moc toto dělat.

Normální činností ďábla je pokoušet. Snaží se nás klamat tím, že nám předkládá zlo a odtahuje nás od konání dobra. Ale ne každé pokušení pochází od ďábla. Většina z nich pochází z naší přirozenosti, z prostředí, od lidí kolem nás, z různých situací atd. Ale ať už přímo nebo nepřímo, ďábel je v každém pokušení. Nepřímo tak, že i když pokušení nepochází přímo od něho, ďábel této situace využívá.

Ďábel útočí jak na lidi, kteří jsou mimo Kristovu vládu, kteří jsou ve hříchu, tak i na ty, kteří jsou pod vládou Ježíšovou, kteří nežijí ve hříchu. A často zjišťujeme, že ďábel útočí daleko více na ty, kteří jsou pod vládou Ježíšovou, než na ty, kteří jsou mimo. Čím jsi blíže Ježíši, tím více budeš muset bojovat i s ďáblem.

Pokušení, svázanost, posedlost

Pokušení

Lidé v obnově se setkávají nejčastěji s těmito třemi pokušeními: Prvním je pokušení proti lásce (rozdělení). Ďábel se nás bude snažit rozdělit. Protože jsme-li mezi sebou rozdělení, nemůžeme vydávat svědectví, že Ježíš je Mesiáš. Proto se tak často uvnitř modlitebních skupin setkáváme s lidmi, kteří mezi sebou bojují. Setkáváme se s tím, že jedna modlitební skupina je proti druhé. Za tím je skutečně ďábelská taktika. Protože modlitební skupiny zde měly být jako buňky lásky, které svědčí o tom, že Bůh je mezi námi.

Druhým pokušením, které prožívají lidé v obnově, je touha po moci. Proto v modlitebních skupinách velice často zjišťujeme, že jsou takto pokoušení vedoucí. Někdy i touha po mimořádných darech může mít tento motiv.

Třetím častým pokušením je rozptýl. Ďábel se snaží, aby svou pozornost zaměřil na věci, které nejsou podstat-

né, a hlavně aby odtrhl náš pohled od Ježíše. Setkáváme se tak s modlitebními skupinami a jednotlivci, kteří daleko více organizují, než se modlí.

Svázanost

Ďábel se nám tedy představuje skrze pokušení, s nímž máme všichni své zkušenosti.

Dále se projevuje také skrze tzv. svázanost (obsese). To jsou případy, kdy zjistíme, že nad určitým hříchem nebo určitou oblastí svého jednání jako bychom neměli moc, i když jinak děláme všechno, co je v naší moci, abychom žili dobrým křesťanským životem. Ďábel odhalil tvé slabé místo a zaměřil na ně všechno své úsilí. V této oblasti jsi jím svázán. Svázanost, to znamená, jako by byl člověk v obležení. Myslím, že skoro každý z nás má takovou oblast, kde cítí svázanost.

V 16. kapitole Markova evangelia však čteme, že jestliže věřím, mám moc zlého ducha přemoci. Zvláště ve chvíli po svatém přijímání, když víme, že jsme naplněni Ježíšem, můžeme ve svém srdci říci: Zříkám se zlého ducha, který je ve mně. Ducha nečistoty, žárlivosti, pýchy, rouhání, jakéhokoli zlého ducha, který na nás útočí. Máš veškeré právo rozkázat mu, aby odešel: "Ve jménu Ježíše Krista se zříkám ducha nečistoty (apod.). Jako syn (dcera) Boží ti nařizuji, abys odešel k Ježíši, který s tebou naloží podle své vůle. A já do této oblasti svého života přijímám znovu Ježíše Krista." Nejdůležitější slova této modlitby jsou zříkám se a přijímám. Jde vlastně o obnovu křestního slibu. Tuto modlitbu se můžeš modlit vždycky po svatém přijímání. A ďábel tě bude muset opustit, protože v Ježíšově jménu máme nad ním moc.

Posedlost

Dalším typem ďáblovy přítomnosti je posedlost (posese). Vyskytuje se zřídka a nastane tehdy, jestliže se ďábel zmocní mysli, srdce i těla člověka. Po určitou dobu se takový člověk stává nástrojem v jeho rukou. (Neznamená to však, že dotyčný o sobě neví. Kontrolu nad sebou ztrácí pouze v určitých chvílích, často v prostředí intenzivní modlitby, zvláště modlitby exorcismu. Jinak je s ním možná normální komunikace, může přistupovat ke svátostem apod.)

Jaká jsou znamení k rozlišování posedlosti? V římském rituálu o exorcismu se uvádějí tato: Mluvení v jazyku, který člověk nezná. Nebo člověk rozumí jazyku, který se nikdy neučil. Člověk poznává na dálku věci, které nikdy neviděl, ví o událostech, u kterých nebyl. Vykazuje fyzickou sílu, která převyšuje jeho vlastní možnosti. Projevuje odporlivost vůči posvěceným věcem - kříži, Bibli, svěcené vodě, posvěcenému oleji, P. Marii apod. Někdy posedlý člověk začíná diskuse o teologických otázkách, které přesahují jeho inteligenci. Vzpomínám si na případ, kdy jsem se modlil za osvobození třináctileté dívky a mnohokrát jsme diskutovali o věcech, které byly naprosto jasně mimo její přirozenou inteligenci. Bylo to znamení, že nějaký duch je přítomen.

Často posedlý nedokáže v modlitbě vyslovit jméno Ježíš, oslovit Ježíše (i když o něm může diskutovat).

Posedlost sama o sobě není hřichem. Daleko vážnější je žít ve hříchu než být ďábelsky posedlým. Posedlý za to, co se s ním děje, nenese vinu. (Může však být vinen tím, že otevřel ďáblu přístupovou cestu např. setrváním ve hříchu, okultismem či satanismem; o tom budeme mluvit dále.) V případě posedlosti smí jedině exorcista pověřený biskupem nařídít zlému duchu, aby odešel. Exorcista je kněz, který má pro konkrétní případ exorcismu pověření od biskupa. Modlí se pak tzv. slavný exorcismus, obsažený v římském rituálu. (Poslední vydání římského rituálu bylo v r. 1952. V současné době byl revidován a je v procesu schvalování, přičemž kopie byly rozeslány všem biskupům, aby k navrhovanému revidovanému znění dodali svůj komentář. Ovšem modlitby exorcismu zde obsažené jsou určeny pouze pro kněze, kteří mají pověření biskupa provádět tzv. slavný exorcismus u případu ďábelské posedlosti.)

Oblast rozvazování z různých forem svázanosti však patří do kompetence každého kněze a je součástí jeho pastorační péče. Svým způsobem každý kněz je exorcistou, protože každý kněz se musí zabývat případy lidí, kteří jsou sužováni ďáblem. Rozlišujeme však slavný exorcismus, který je obsažen v římském rituálu, a potom modlitbu rozvázání pro případy svázanosti. Jejím prostřednictvím kněz pomáhá lidem, aby se sami zřekli zlých duchů, kteří je utlačují.

Když se budete modlit a budete mít podezření, že někdo z přítomných lidí je posedlý, je lépe vyhledat zkušeného kněze, aby rozlišil, o co jde. Ve většině případů je totiž více třeba psychiatra než exorcisty.

Přístupové cesty ďábla

Je potřeba, abychom tzv. zavřeli okna a dveře, aby ďábel nemohl vstoupit, aby se nemohl zmocnit mysli a srdce člověka.

1. Hřích

Pamatujte na to, že ďábel je něco jako zuřivý pes přivázaný na dlouhém řetězu. Když nevstoupím do prostoru, který je vymezen délkou řetězu, ďábel mi nemůže ublížit. Ale jestliže překročím hranici a vstoupím, potom riskuji, že na mě zaútočí. Každým hřichem takto překračuji ďáblu hranici. Proto přístupovou cestou pro ďábla je pornografie a sexuální zvrácenosti: cizoložství, nečisté skutky s jinými lidmi, homosexualita, lesbismus atd. Dále alkoholismus, obžerství, drogová závislost, hra o peníze a jiné závislosti (i nezdravá závislost na člověku. (viz Jer 17,5). Jinou přístupovou cestou může být kriminalita a násilí. A jedním z hlavních vchodů je okultismus, satanismus - hříchy proti 1. přikázání (viz dále).

2. Vnitřní zranění

Ďábel může použít jako přístupovou cestu i naše hluboká vnitřní zranění. Je velice důležité, abychom byli uzdraveni z

hlubokých zranění ze své minulosti. Většinou těchto hlubokých zranění nejsme vinni, ale ďábel, protože je náš nepřítel, využívá našich slabostí.

Mohu uvést několik případů, v nichž jde o vnitřní zranění. Například žena, která se dopustila potratu. Jde, vyznává svůj hřích ve svátosti smíření a je jí odpuštěno, ale v její srdci stále zůstává rána. Může někdy krváct po celá léta. Pro ni se může stát žena agresivní nebo se naopak ocitne v depresi, bude plná strachu. Může začít odmítat sama sebe, odsuzovat se, pohrdat sebou. Začne si myslet, že Ježíš vlastně nemůže milovat, že ji nemůže odpustit, a tak se dále stává do deprese.

Pro ďábla je velice snadné takové situace využít. Když přijde a bude ji ještě víc přesvědčovat, že ji Bůh nemá rádo, že není vůbec hodna toho, aby jí bylo odpuštěno, že ze své deprese nemůže být uzdravena. Anebo na ni bude útočit, aby byla agresivní a plná hněvu. Vidíte, že i když už žena nenese vinu, protože jí bylo odpuštěno, přesto potřebuje vnitřní uzdravení, uzdravení této rány v srdci. Jinak se tato rána stane dveřmi, kudy vchází ďábel. Dokud nedojde k uzdravení, nemůže dojít ani k osvobození.

Každý z nás si nese s sebou zranění ze svého minulého života. Jsou například lidé, kteří byli v dětství sexuálně zneužití a tato rána v jejich srdci není ještě uzdravena. Možná si nese ve svém srdci mnoho strachu. Kořen tohoto strachu je někde dávno v minulosti. Možná je v nás skrytý hněv vůči Bohu, protože se nám zdá, že je nespravedlivý, když dopouští určité situace. Možná v sobě máme hněv vůči sobě samým, protože nepřijímáme své vlastní tělo, nepřijímáme své ženské ství nebo své mužství, svou sociální situaci, své postavení vůči svým rodičům. Sebeodmítání může vzniknout už před narozením, a to nepřijetím ze strany rodičů (nechtěné dítě, nechtěné pohlaví). Často vidíme, že naši rodiče nás nemilovali tak, jak by nás měli milovat. Reagujeme-li však na tato zranění hořkostí a neodpuštěním, otvíráme dveře ďáblu.

Satan je zosobněná nenávist. Najde-li v člověku atmosféru nenávisti a hořkosti, je tam doma. Navrhují také, aby bylo pro uvedení špatných věcí z minulosti člověka do pořádku sloužena mše sv.

Modlitba za osvobození, rozvázání, musí jít ruku v ruce s modlitbou za vnitřní uzdravení. Často lidé, kteří si přijdou pro modlitbu za osvobození, potřebují spíše modlitbu za vnitřní uzdravení. Někdy se může dokonce stát, že člověk žádá o rozvázání jenom proto, aby upoutal pozornost. Pro to je třeba věci zkoumat a rozlišovat.

Při modlitbě za uzdravení začínáte zvat Ježíše Krista, aby se stal Pánem každé oblasti života toho člověka. Například aby se stal Pánem okamžiku početí, měsíců těhotenství, aby byl Pánem mužství nebo ženství toho člověka apod. Je to něco velice prostého, ale přitom se můžete dostat do bodu, kdy je reakce člověka až zuřivá. V tu chvíli musíte jakoby položit ruku na ránu, která krvácí. Teď jste našli kořen věci. To je velice důležitý moment. Najít kořen znamená mít klíč k vyřešení mnoha problémů. Někdy to potom vyžaduje čas a několik setkání s tímto člověkem, aby byla rána uzdravena.

Je také důležité modlitbou zpřetrhat svazky s minulými pokoleními. Např. s rodiči, kteří se zabývali okultismem, nebo s jinými, s nimiž hřešil sexuálně, provozoval okultismus, na které je nezdravě citově navázán apod. Vnitřně člověka osvobozujeme skrze vnitřní uzdravení a zvenčí oděkáváme pouta k jiným lidem, kteří by tomuto člověku mohli škodit. Nejen aktem vůle toho člověka, ale mocí Ježíše Krista. Vedeme člověka k tomu, aby řekl: Ve jménu Ježíše Krista se zříkám všech pout s X. Y. -

Dojde se k momentu, kdy tento člověk potřebuje odpustit nějakým lidem. Musíme si uvědomit, že když někomu odpustíme, jsme od něho svobodni. Dokud mu neodpustíme, jsme s ním svázáni a na něm závislí. Potom je třeba odpustit sám sobě a děkovat Bohu za to, jaký nebo čím ten člověk je. Potom následuje svátost smíření, a pak teprve modlitba za osvobození.

Jak jste si všimli, může to být docela dlouhý proces. To neznamená, že u každého člověka se vyskytnou současně všechna tato stadia. Musíte je však mít na mysli.

Okultismus

Třetí přístupovou cestou d'ábla je okultismus. Mnohdy je pro nás těžké rozlišit, které metody jsou či nejsou okultní. Okultismus je jakousi satanovou arénou. Je to čistě jeho pole. Protože v okultismu ti nabízí moc. A pro něho moc je pro nejdůležitější věcí. Do okultismu můžeme zařadit čarodějnictví i satanismus, spiritismus, čarodějnictví, kouzelnictví, věštění a spoustu dalších věcí. V jedné pasáži z Bible je jasné odsouzení satanismu, okultismu a spiritismu. Je to v 5. knize Mojžíšově 18,9...

V okultismu je cílem odtáhnout tvůj pohled od Ježíše. Co vám řeknu, bude možná znít divně, ale je to pravda. Dábel vám může pomoci dělat skutečně i dobro (částečné), ale za předpokladu, že tě tím odtáhne od Ježíše. On vám může dát dokonce i moc uzdravovat - za předpokladu, že se přestanete dívat na Ježíše. On dokáže dělat i zázraky. Proto sv. Augustin říká: "Vidíš-li zázrak, zjisti nejdříve, jestli pochází od d'ábla, nebo od Boha."

Naplnění Duchem svatým poznám u člověka ne podle toho, jaká má charismata, ani ne z dobra, které charismaty působí, ale jediné podle ovoce Ducha svatého. Ovocem Ducha svatého je láska, radost, pokoj, věrnost, tichost, sebeovládání atd. (Gal 5,22). V okultismu člověk Ježíše Krista ve svém životě nepotřebuje, hledá moc a spásu v sobě nebo v jiných lidech.

Boha už nepotřebuješ?

Dábel je schopen dát vám něco dobrého, ale velice částečného. Nemůže nabídnout uzdravení celého člověka. Skutečně se setkáváme s mnoha lidmi, kteří zažili uzdravení od léčitele, později však přichází buď jiná nemoc (nemoc se vrůstá), se kterou si nikdo neví rady, či deprese, chotné pocity viny, strach a vnitřní napětí. Když ke mně lidé přicházejí s takovými problémy, velice často zjistím, že

přišli do styku s určitými léčiteli nebo věstci. Léčitel může uzdravit jen část tvého těla, ale nemůže tě uzdravit jako celého člověka (ducha, duši a tělo).

Snahou d'ábla je přesvědčit tě, že nepotřebuješ Boha, protože veškerou moc a energii máš v sobě. Hnutí Nový věk (New Age) má už ve Spojených státech a v západní Evropě miliony následovníků. Vypadá velice nevinně. Pomáhá ti odhalit síly, které máš v sobě, a síly v přírodě. Přívrženci tohoto hnutí říkají, že věří v boha. Ale kdo je ten bůh, ve kterého věří? To není jediný Bůh Otec, Syn a Duch svatý, dokonce ani Allah muslimů, Adonai židů či hinduistický bůh Siva. Je to bůh, který je v přírodě, a proto i v tobě. Je to bůh, kterého ty sám tvoříš skrze svou sílu. Nakonec uslyšíš: Nehledej Boha mimo sebe, ty sám jsi Bůh! Sam v sobě jsi všemohoucí, nepotřebuješ Boha, aby tě zachraňoval. Tvé spasení spočívá v tom, že odhalíš a rozvineš síly, které máš v sobě.

Magie

Možná se podíváte, když vám řeknu, že Praha je jedním ze tří měst na světě, v nichž se nejvíce praktikuje bílá magie. Vyplývalo to z výstavy mágů a kouzelníků, která probíhala nedávno v Turíně. Dalšími centry bílé magie jsou Turín a Lyon. Černá magie se nejvíce pěstuje opět v Turíně, v Chicagu a Londýně.

Za černou magií považujeme to, když se prostřednictvím kouzelníka, zaříkavače apod. uvaluje na jiného člověka kletba, přivolává se zlo. Činí se tak vzýváním zlých duchů. Zeptáte se: Může mi tedy někdo takto uškodit, aniž bych se mohl bránit? Mohu vás ujistit, že všechny čarodějnice na Maltě na mě mnohokrát vysílaly své kletby a zaříkávání, a neuškodily mi. Nemusíme se ničeho bát, pokud jsme chráněni Bohem skrze opravdovou modlitbu a svátosti. Pokud nejsem pod Boží ochranou, dábel mi může uškodit, protože to dělá velice rád. Ale nemá žádnou moc nad syny a dcerami Božími, kteří jsou odevzdáni Ježíši Kristu. Proto naším cílem je evangelizovat a přivést lidi k Ježíši, protože tím jsou chráněni.

Bílá magie je často mnohem nebezpečnější než černá magie, protože jí můžeme být snadno klamáni. Dábel zde přichází a chce, abychom si mysleli, že špatná věc je dobrá. Přijdete k takovému mágovi nebo léčiteli a na zdech uvidíte svaté obrázky nebo kříž, takže se necháte oklamat a myslíte si, že stojíte před svatým mužem, jehož cílem je pouze služba lidem. Jistě, nemůžeme tyto lidi odsuzovat, ale nemůžeme schvalovat, co dělají. Někdy nestačí jen dobrý úmysl. Nestačí jenom se modlit. Je potřeba také poslouchat Boha.

Pokračování příště

MLADÝM

Dvanáct Jozueho kamenů

Dětem je třeba zanechat vzpomínky užitečné pro život, k činnosti, pro rozhodování a především pro výuku náboženství.

Bůh dává Jozuemu divný příkaz. Když má jako Mojžíšův nástupce převést židovský národ přes Jordán do zaslíbené země, říká: „Vyberte si z lidu dvanáct mužů, po jednom z každého kmene, a přikažte jim: Vyneste zprostřed Jordánu, odtud, kde nepohnutě stály nohy kněží, dvanáct kamenů, vezměte je s sebou a složte je na místě, kde této noci přenocujete.“ Jozue tedy povolal dvanáct mužů, které z Izraelců určil, po jednom z každého kmene, a řekl jim: „Jděte před schránu Hospodina, svého Boha, doprostřed Jordánu. Každý si vyzvedne na rameno jeden kámen, podle počtu kmenů Izraelců. To bude mezi vámi na znamení. *Až se v budoucnu budou vaši synové vyptávat: Čím jsou pro vás tyto kameny? odpovíte jim...*“

Dnes naše děti potkávají stále méně dospělých, kteří by jim zanechali **kameny vzpomínek**. I vyučování náboženství se ochudilo a stalo se příliš technickým a „školským“. Jak by mohly vypadat kameny vzpomínek pro naši dobu? Můžeme jich několik nabídnout. Rodiče z nich mohou budovat kamenný oltář, na kterém děti mohou zahlédnout duchovní obzor.

Prvním kamenem je přirozeně **okouzlení duchovnem** jako životodárná a neoddelitelná součást člověka. Je jakousi formou „probuzení“ a objevem toho, nač je možno klást další „kameny“.

Úžas nad krásou a velikostí stvoření. Děti musí vnímat dar přírody, inteligence, překvapujících schopností člověka a především těla. Tělo není *předmětem*, který vlastníme, nýbrž nejintimnějším a nejskutečnějším vyjádřením osobnosti, hodným velké úcty, protože Bůh se *vtělil*: na zemi měl stejné tělo jako my.

Jednoduchá znamení mohou být poděkováním za pět smyslů a dobrý vztah k přírodě a lidem.

Skutečnost času. Čas je neobnovitelný zdroj: neúprosně plyne a lidské bytosti v celé své povýšenosti nad ním nemají žádnou moc. I ti nejmenší mohou začít přemýšlet nad skutečností, že ten kousek času, který nazýváme životem, nám byl darován za určitým cílem a že se nás jistě jednou někdo zeptá, jak jsme s ním naložili.

Děti si musí prostřednictvím postoje rodičů všimnout, že **Bible** není knihou jako ostatní. Otázka je jasná: „Jaký má tato kniha pro tebe význam?“ Je důležité se vyvarovat toho,

aby se Bible proměnila v jakousi mytologickou nádobu. Měla by být jazykem, který mluví o Bohu a životě lidí, o jejich vztahu k Bohu a k ostatním lidem.

Právě zde se rodiče i děti *potkávají s Ježíšem*. On je stvořitelem a naší existence: děti musí Ježíšův příběh chápat jako skutečnou historickou událost. Setkat se s Ježíšem znamená objevit další dva základní „kameny“.

Prvním je **Bůh**. Ježíš přišel proto, abychom jej my lidé poznali. Bůh je „metrem“, kterým se všechno měří. Velikost Boha snadno však můžeme o Bohu děti klamat. Existuje totiž sklon hovořit o Bohu podobně jako o sladkém Ježíškovi, který je celá láska, který je neškodný. A který je vlastně zbytečný.

Je naprosto nezbytné objevit nezměrnost a všemohoucnost Boha. Čím více zakoušíme Boží velikost, tím silněji vnímáme neslýchanou skutečnost, „že se Bůh zajímá právě o mě a že mě miluje“. Jedině zde se může zrodit odvaha svědčit o způsobu života, který už vyšel z módy. Jedině tak může znovu vzniknout smysl pro „posvátno“.

Druhým kamenem je **církev**. Církev má špatnou reklamu: děti o ní slyší téměř vždy hovořit nehezským způsobem. Lidé rádi přijímají Ježíše, ale pro přijetí církve mají mnohé námětky. Pro mnohé je církev jenom vzdálenou byrokratií a tradiční institucí. Rodiče i děti musí naopak být účastníky na životě církve a postupně to musí stále silněji cítit jako zázrak: v církvi se mohou skutečně a fyzicky setkat s Bohem, dary jeho milosti a odpuštěním.

Dostávají zde podporu a potravu pro růst ve víře a spolehlivou odpověď na otázky, které klade život.

Děti potřebují objevit, **proč je na světě zlo a utrpení**, stejně jako slyšet přesvědčivé odpovědi na otázky, které klade život.

Existuje těžce odstranitelný předsudek, že křesťanství nemá nic společného s radostí ze života. Co by to ale bylo, kdyby byla radostnou zvěstí, pokud by bylo tak těžké dojít do ráje a tak snadno se dostat do pekla? Divná forma studu mnohým brání hovořit o ráji. Tomáš Akvinský se domnívá, že štěstí je jevit se s ním z Božích jmen. Radostná a důvěřivá naděje je teplotou naší víry.

Bruno Ferrer
Salesiánský magazín 5/11

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Mezi dvěma světovými válkami

Článek uveřejněný v Hlasech národa 2/2008 s názvem „Na počátku 20. století“ se zabýval příčinami, které vedly k první světové válce. Článek uveřejněný v Hlasech národa 4/2008 s názvem „Telegraficky k první světové válce (1914-1918)“ ve zkratce vylíčil průběh první světové války, která si vyžádala 10 milionů obětí. V bitvách první světové války bylo zabito více lidí než kdykoliv předtím. V první světové válce Německo ztratilo 2 000 000 mužů, Rusko 1 700 000, Francie 1 350 000, Rakousko - Uhersko 1 100 000, Velká Británie 761 000 mužů – tedy třikrát více než Velká Británie ztratila ve druhé světové válce. V první světové válce Itálie ztratila 460 000 mužů, Turecko 375 000, USA 114 000 mužů, atd.

Když boje utichly, setkali se představitelé vítězných mocností ve francouzském Versailles, aby zde projednali podmínky míru. Výsledkem byla Versaillská mírová smlouva, podepsaná 28. června 1919. Spojenci - a zvláště Francie - chtěli Německo přinutit, aby zaplatilo za utrapy, které sebou válka přinesla. Německo muselo v rámci reparací (kompenzačních plateb) odevzdat spojencům obilí, zlato, dobytek i suroviny, jako železo a uhlí a strpět přítomnost dohodové okupační armády v oblasti Porýní.

Po řadě následujících událostí mnozí historikové došli k závěru, že nadměrné reparace byly příčinou finančního zhroutilu Německa ve dvacátých letech, že podmínky smlouvy byly pro Německo příliš kruté, což vedlo v Německu k nespokojenosti a později pak k jednotnému formování odporu němců proti tlaku vítězných mocností. Tento neutěšený stav v Německu pak ve třicátých letech 20. století nepochybně přispěl ke vzestupu Hitlera a nacistické strany a nakonec i ke druhé světové válce a to pouhých dvacet let po podepsání míru ve Versailles.

Německo po první světové válce

Vítězné mocnosti tvrdily, že bojovaly proti císaři a jeho imperialistickému německému systému, ne proti německému národu. Ale i přesto, že císař abdikoval a Německo se stalo demokratickou republikou, Versailleská smlouva uvalila na Německo nemilosrdné podmínky. Německo přišlo o rozsáhlé území, nesmělo se znovu ozbrojit a bylo nuceno platit obrovské částky jakožto kompenzace za svou válečnou vinu. V důsledku toho začínala republika s výrazným handicapem. Během prvních poválečných let bylo Německo v chaosu a existovaly pochybnosti o tom, zda republika vůbec přežije. Na mnoha místech v Německu docházelo ke sporům a skutečným bojům mezi komunisty a extremistickými pravicovými skupinami, jejichž názory byly fanaticky nacionalistické a protidemokratické.

Mezi oblastmi, ve kterých docházelo k největším bojům, patřila velká oblast Bavorska v jižním Německu. Po krátkém období, kdy stáli v čele Bavorska komunisté, převzali moc konzervativci, kteří zůstávali v mezích zákona, v zásadě však byli proti republice. V Bavorsku však operovaly i mnohem extremističtější pravicové skupiny a ty doufaly, že samy uchvátí moc nebo donutí silou konzervativce k otevřené revoltě proti republice. Jednou takovou skupinou byli národní socialisté neboli nacistická strana vedená Adolfem Hitlerem - budoucím diktátorem Německa.

Hitlerova filozofie

Adolf Hitler se narodil v roce 1889. Mládí prožil v rakouském Linci a ve Vídni. Hitler nebyl Němec, ale Rakušan. V roce 1913 tj. ve svých 24 letech se přestěhoval do hlavního města Bavorska Mnichova. V roce 1919 se stal zakladatelem a organizátorem nacistické strany NSDAP - Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei. Program této nacionálně fašistické strany byl oficiálně vyhlášen v roce 1920. Po pokusu o puč v Mnichově v roce 1923 byla tato strana zakázána. V

roce 1925 byla znovu založena. Získávala stoupence nacionalisticko - šovinistickou a sociální demagogií. Politické umění a pozoruhodné řečnické schopnosti brzy z Hitlera udělaly nezpochybnitelného vůdce - führera. Hitler převzal mnoho názorů od italského fašistického vůdce Benita Mussoliniho a udělal z této strady německých dělníků organizací fašistického stylu. Přijala symboly upoutávající pozornost, např. svastiku, což je kříž se zahnutými konci ramen jako kultovní symbol orientální a antické ornamentiky, hákový kříž. Nacistické hnutí bylo doprovázeno transparenty, pochody a přehlídkami s pochodněmi. Ve straně bylo založeno vojenská křídlo SA vyznačující se hnědými košilemi, které fungovalo jako uniformovaná soukromá armáda. Její pouliční boje a taktika násilí na politických shromážděních napomohly vytvořit horečnatou atmosféru, která byla příznivá k projevům politických extremistů. Pod Hitlerovým vedením se stali nacisté výraznou silou bavorské politiky. Ale když už se zdálo, že doba dožrála k rozhodné akci proti republice, strana nebyla ještě dostatečně silná, aby do rozhodného střetu a boje mohla jít sama. Vznikla tedy koalice pravicových skupin, což se odehrálo v katastrofálním roce 1923, kdy Francouzi obsadili průmyslové srdce Německa - Porýní - jako protiopatření za neplacení válečných reparací. Pokračující inflace pak způsobila, že německá měna byla téměř bezcenná, a odčerpala většinu úspor obyvatel. Hitler a jeho spojenci si zvolili tento okamžik, aby se pokusili o puč, ale mnichovská policie se pevně postavila proti nim a zahájila palbu.

Pokus o puč v roce 1923 tedy selhal a Hitler šel do vězení. Protože však bavorské úřady s Hitlerovými názory tajně sympatizovaly Hitler byl odsouzen jen k lehkému žaláři a v listopadu 1924 byl propuštěn. V žaláři začal Hitler psát knihu s názvem „Mein Kampf“ (Můj boj), kterou diktoval svému sekretáři Rudolfu Hessovi. Hitler se postavil proti versailleskému ujed-

nání, chtěl zničit komunisty a socialisty a z Německa chtěl vytvořit zase silný stát. Ale to byla pouhá předehra k daleko větší a otřesnější vizi inspirované Hitlerovou bizarní rasovou politikou. Hitler věřil, že dějiny jsou především bojem na život a na smrt mezi jednotlivými rasami, který je veden bez slitování a sentimentu, ve kterém má své opodstatnění a ospravedlnění, jakákoliv síla a podvod. Němce Hitler považoval za největší a nejčistší rasu - pro Hitlera to byla velká árijská rasa vyvolených se světlými vlasy a modrýma očima, nadřazená mezi všemi ostatními. Hitler uvažoval o zabezpečení vlády nad podřadnými rasami, jako jsou Slované, kteří obývali většinu východní Evropy. V realizaci jeho představ Hitlerovi začali překážet Židé. Hitler došel k závěru, že Židé tudíž musí být odstraněni. Mnoho lidí odmítalo dokonce i po roce 1925 uvěřit, že Hitler své představy o nadřazenosti ras myslí opravdu vážně.

V té době většina Němců potřebovala najít obětího beránka, na kterého by shodili veškerou vinu za své každodenní problémy. Přitahoval je výmluvný vůdce strany, která reprezentovala příští dynamické změny v Německu. To bylo zvláště důležité po roce 1930, kdy se pracovní příležitosti v Německu hroutily a celý svět byl otřesen velkou hospodářskou krizí, která zvláště dopadala na Německo, protože americké půjčky, které přinášely Německu prosperitu, byly zastaveny. Skoro šest milionů lidí přišlo o práci. S růstem počtu nezaměstnaných rostl i počet hlasů připadajících nacistické straně. V roce 1932 to byla největší samostatná strana v Reichstagu (v německém parlamentu). V lednu 1933 se Hitler stal kancléřem a začal uplatňovat své plány k vytvoření nového Německa, tzv. třetí říše. Všechny politické strany kromě nacistické byly rozpuštěny, podobně dopadly i odbory, protinacistické noviny a další střediska opozice. Nacismus se stal oficiální doktrínou třetí říše a Hitler byl vyzván jako všemocný führer. Když to vypadalo, že se SA vymkne z rukou, byla zatažena do „Noci dlouhých nožů“ a otevřela cestu černé uniformované politické policii SS, jejíž moc stále rostla. Političtí oponenti byli deportováni do koncentračních táborů. Židé byli perzekuováni a zbaveni veškerých práv.

V Německu Hitler získal podporu díky svému programu znovuožbrojení a stavby silnic, které vytvořily pracovní příležitosti a oživily ekonomiku.

Němečtí dělníci ztratili mnoho ze svých práv, ale alespoň měli práci. Nacistická propaganda, která ukazovala obraz národa, který našel smysl a svůj směr, a Hitlerovy úspěchy v zahraniční politice zvýšily jeho prestiž a popularitu. Hitler tím, že ozbrojil v Německu armádu a zavedl brannou povinnost, porušil Versailleskou smlouvu. Potom v roce 1936 poslal jednotky do Porýní, které bylo německým územím, ale byla to demilitarizovaná zóna - tj. jedna z těch, v nichž od roku 1918 Německo nesmělo mít vojenské posádky. Británie a Francie sledovaly Hitlerovy úskoky, ale váhaly s vyvoláním nového vojenského střetu. Mocnosti byly také ovlivněny vědomím, že se vůči Německu postupovalo ve Versailles přece jen příliš tvrdě. Uvedené postoje vítězných mocností poskytl Hitlerovi širší manévrovací prostor, což Hitler takticky využíval a zneužíval, aby měl stále mocnější a silnější postavení. V roce 1938 si pak Hitler troufnul zabrat Rakousko a potom takticky zesílit nespokojenost mezi velkou sudetoněmeckou menšinou v Československu. Hitlerovy hrozby přivedly Evropu na pokraj nové války, ale Británie a Francie se ukázaly jako smířlivé a na mírové konferenci v Mnichově byla podstatná část Československa - velkého strategického významu - postoupena Německu.

Na prahu druhé světové války

Pro nezasvěcené Hitlerovy nároky vypadaly jako oprávněné, protože zabraná území byla obydlena Němci, kteří se pouze „vraceli do říše“. Ale v březnu 1939 donutil Hitler Československo tj. neněmeckou zemi, přijmout německý protektorát. Tímto se změnil úhel pohledu Británie a Francie na strategický postup Hitlera v zemích střední Evropy. Když začal pak Hitler novou diplomatickou kampaň založenou na tvrzení o „křivdách“ páchaných na německé menšinu v Polsku, Británie a Francie se zaručily, že pokud bude Polsko napadeno Německem, Británie a Francie bude bojovat na jeho straně.

V politické hře Hitler pak následně vyšachoval své protivníky tím, že uzavřel pakt o neútočení se Sovětským svazem a to i navzdory své nenávisti vůči tomuto

komunistickému a převážně slovanskému státu. Když už se Hitler nemusel bát rizika sovětsko-západního spojení, vyhlásil 1. srpna 1939 rozkazy k útoku na Polsko, pokud by Poláci odmítli udělat požadované ústupky. V důsledku následné Hitlerovy invaze do Polska dodržely Británie a Francie své záruky vyhlášením války Německu.

Vztah Hitlera k umění

Nikdo si neváží umělců tolik jako diktoři a nikdo tolik umělců tj. reprezentantů svobodného umění a tvorby nezavražďoval jako diktátoři. Také Hitler ve své politické filozofii vyhradil umění důležité místo. Především umění chtěl Hitler zapřáhnout do kočárů svého zla, nebo svobodomyšlné umělce vyhladit jako zlo samo. Hitler umělecký vrchol své moci sbíral, kupoval a krade umělecká díla po celé Evropě. Po 15. březnu 1939 začalo velké drancování uměleckých děl v českých zemích. Každý umělecký předmět, ať už patřil, či nepatřil k národnímu dědictví, nebo náležel k veřejnému či soukromému majetku, byl ohrožen konfiskací. Hitler po noci strávené na Pražském hradě z 15. na 16. března 1939 si sebou odvezl několik cenných tapisérií, které byly sráženy a naloženy v zádi jeho auta. Připadlo mu to chování hotelového hosta, co po odchodu v koupelně krade ručníky. Jistě německý činitel v té době podrobil chování Němců v Československu kritice a napsal: „Rabující expedice redukuje Prahu na statut německé vesnice.“

V listopadu 1939 nařizuje K.H. Franzen plenění pražské univerzity. Z její obrovské knihovny zmizela spousta obrazů, soch a vzácných rukopisů. Z Galerie moderního umění byla ukradena jedinečná sbírka českého malířství devatenáctého a dvacátého století. Z Maltézského paláce v Praze nacisté odvezli originální gobelíny. (Většina těchto předmětů nebyla navracena.) Německý odborník na historické zbraně a vášnivý morfinista prof. Leopold Rußwachtel vybrakuje postupně čtyři zámky: to v Roudnici, na Konopišti, v Opočně a na Hluboké.

Hitlerův umělecký znalec Hans Posse postaral o krádež oltáře nevyčíslitelné hodnoty ve Vyšším Brodě. Tento slavný oltářní cyklus tvoří devět obrazů ve třech řadách. Je to dílo neznámého umělce vytvořené kolem roku 1350, jemuž historikové vždy říkali Vyšebrodský mistr. Ob-

rasy patří k největším uměleckým dílům u nás inspirovaným náboženských citěním. (Po válce byly tyto památky naštěstí vráceny do Čech. Národní galerie v Praze je však dodnes odmítá vydat cisterciáckému opatství ve Vyšším Brodě.)

Rabování Němců pokračuje. Po českých zemích následuje Polsko. Ve Varšavě Posseho muži trhají na kusy královský palác, rozkrádají nábytek. Rabování a rozkrádání uměleckých děl pokračuje i v dalších zemích, kam vstoupila německá vojska. Ve Francii, Belgii, Norsku, rozkrádají Němci umělecké poklady. V Nizozemsku padne Němcům do rukou nejhodnotnější sbírka, která patřila uprchlému ministru financí Fritzovi Mannheimerovi.

Jak už bylo výše uvedeno, Hitler také umělecká díla kupoval. Kde na zakoupení uměleckých děl získal peníze? Vydal přece knihu „Mein Kampf“ tato jeho kniha vyšla v celkovém nákladu přes 9 milionů výtisků. Hitler měl příjem z autorských práv prodaných do USA a Británie (My Battle), Itálie, Španělska, Francie, Dánska, Švédska, Maďarska a dokonce i Brazílie. Významným Hitlerovým spojencem při shánění financí bylo i nakladatelství Eher-Verlag, pozdější tiskové impérium, kde byl Hitler podílníkem.

Dalším zdrojem peněz se stala akce Říšské banky, která začala shromažďovat povinné dary německých podnikatelů: ti byli nuceni čtyřikrát ročně věnovat na zvláštní konto alespoň půl procenta čistých příjmů dosažených v předešlém roce. Do roku 1944 Hitler nashromáždil obrovské množství uměleckých děl. Měl v úmyslu udělat z Lince Mekku umění a vůbec Hitlerovi nevadilo, jakým způsobem umělecké poklady a sbírky získal, a že na jeho rukou je už krev milionů nevinných obětí.

Síla fašismu

Fašisté převzali moc a drželi ji díky masové podpoře a to jak v Německu, tak i v Itálii. Používali k tomu nejmodernější způsoby organizace a propagandy. Hlásali, že pouze jejich stát a národ je ten nejdůležitější, že oddanost a sebeobětování čemto hodnotám je nejvyšší ctností každého člověka, a že válka je poslední zkouškou síly a velikosti jejich národa. Fašistické státy měly tradičně vojenský charakter, uniformy nosili nejen vojáci, ale i členové strany, policie a mládežnické organizace.

Pojem fašismus jako první začal používat italský exsocialista Benito Mussolini, který v březnu roku 1919 založil stranu s názvem Fasci di Combattimenti. Při svém vzestupu italská fašistická období jako německí fašisté využívali všeobecné nespokojenosti s výsledky první světové války. Itálie v první světové válce sice byla v roce 1918 na vítězné straně, ale zisk z vítězství byl mnohem menší, než se očekávalo. Poválečné období přineslo jen další zmatek a napětí v zemi. V tomto neklidném ovzduší jak v Německu, tak v Itálii působili fašisté ve svých uniformách jako nesmírně disciplinovaná síla, která je schopná opět nastolit pořádek v zemi. Ve skutečnosti však fašisté svými pouličními rvačkami a postupným přebíráním vlády v jednotlivých městech oslabovali státní moc. Tuto taktiku pak přebíraly i fašistické strany v jiných zemích.

Strach byl důležitou zbraní fašistických stran, které neměly naději na vítězství v řádných svobodných volbách. Bylo proto nutné vyvolávat pocit nebezpečí a strachu z komunismu a takticky vyvolávat nedůvěru ve stávající státní zřízení. Mussolini ukázal Itálii „správný směr“ a to slavným pochodem na Řím v květnu 1921, což byla názorná ukázka masové síly, která rozhodla o jmenování Mussoliniho předsedou vlády. Mussolini postupně umlčoval všechny projevy opozice a roku 1928 se z něj stal „Il Duce“ (vůdce), který vládl neomezenou mocí celé totalitní Itálii. Mussolini zdánlivě obnovil pořádek v zemi a vrátil Italům pocit národní hrdosti i když šlo de facto z velké části o iluze dosažené zamlčováním skutečných problémů a zrušením svobody projevu.

Stejně klamný byl i dojem nesmírné síly Itálie, cílevědomě vytvářený okázalými vojenskými přehlídkami. Ve skutečnosti byla Itálie poměrně chudou zemí, kterou silně zasáhla celosvětová hospodářská krize třicátých let. Bez ohledu na tuto skutečnost - nebo možná právě proto, aby odvedl reálnou pozornost od problémů své země - zahájil Mussolini ve třicátých letech politiku agrese. Dobyl Habeš (dnešní Etiopie), obsadil Albánii a stal se partnerem nacistického Německa ve druhé světové válce.

Nacistická (národně socialistická) strana byla v Německu vytvořena po vzoru Mussoliniho fašistické strany a převzala ve-

škerou moc v Německu v roce 1933. Od svého předchůdce Mussoliniho se však fašistická strana v Německu výrazně lišila fanatickým prosazováním rasismu. Ve 30. letech také Německo, vedené Führerem (vůdcem) Adolfem Hitlerem, zahájilo nelítostnou expanzivní politiku, která pak vedla k vypuknutí 2. světové války.

Ve 30. letech 20. století Německo a Itálie byly uprostřed velkého tažení. Také Japonsko, přestože jeho útoky neměly fašistický charakter, se svými přátelskými vztahy k Německu a Itálii řadilo mezi přívržence fašismu.

Strany fašistického typu byly zakládány pak po celé Evropě – např. v Británii vznikla British Union of Fascists (Britská unie fašistů) vedená Sirem Oswaldem Mosleym, ve Francii byli přívrženci fašismu soustředěni kolem strany Francouzské akce. Více méně pak rasistický režim byl nastolen v Portugalsku, Rakousku, Řecku a Rumunsku. Idea fašismu se rozšířila až do Brazílie a Argentiny.

Také v dalších zemích bylo demokratické zřízení nahrazeno diktaturou, ať už přímo fašistickou, nebo jinou. Ve Španělsku nedávno založená republika se začala přiklánět k levicové politice a začali ji ovládat komunisté. (Podrobně jsme o této problematice psali v sérii článků „Zvěrstva rudých ve Španělsku“ v Hlasech národa č. 4 – 10/2005 pozn. red.) Španělská generálka, v jejichž čele stál Francisco Franco a další pravicové síly ve Španělsku - podporované fašistickou stranou Falanga - vyvolali v roce 1936 ve Španělsku vzpouru. Do Španělska na pomoc republice se začali sjíždět komunisté z celého světa, ale Francovi nacionalističtí přívrženci byli vojensky i materiálně podporováni Německem a Itálií. Krutá válka trvala tři roky a na jejím konci stál Franco jako vítěz. Rok 1939, kdy skončila, byl však bohužel zároveň rokem propuknutí nového celosvětového konfliktu a to druhé světové války.

Druhá světová válka byla největší válkou v dějinách. Trvala od 1. září 1939 do 2. května 1945 Zúčastnilo se jí 61 států, bojovalo v ní 110 milionů vojáků. Zahynulo 30 milionů lidí.

Hearing God's Voice From Within

Forging one's conscience

People must always follow their conscience. This is a prime directive of Catholic morality. Choice should be guided by thought. This principle is prefaced by another: We have an obligation to form our conscience well. Thinking must be correct if the choice is going to be properly made.

Saint Paul described conscience as an internal judge that puts us on trial and either acquits us as innocent or finds us guilty before God. At the beginning of his Letter to the Romans, Saint Paul spoke of the difference between the conscience of the Christian and that of the non-Christian. In substituting worship of the created for worship of the Creator, the Romans' consciences became darkened, and they began to see evil as good, using their consciences to justify all manner of disgusting and abhorrent immoral activities.

Saint Thomas borrowed from Greek philosophy and offered us the definition of conscience as "practical reasoning," a way of thinking that uses prior knowledge of moral principles and truths and tries to figure out how best to put them into practice in concrete choices and situations.

The conscience has three primary functions: practical vision, judgment about what to do, and judgment of how we are. By way of the conscience, we "see" the difference between good and evil

behaviors. By conscience, we judge what we should and should not practically do in concrete situations. Conscience reveals to us whether we are good or evil persons before God for having made concrete choices. Conscience operates before we choose to make a judgment about the best thing we can do in a situation. It operates after we act to evaluate the goodness or evil of our choices and their effect on us. Following and forming our conscience require listening to its judgment at both ends, the before and the after.

We are not born with a fully-working conscience. We must learn how to use our conscience correctly over a lifetime. There are correct and incorrect ways of moral reasoning. We make mistakes. All reasoning, even scientific reasoning, is prone to errors and prejudices, and the same is true of practical or "conscientious" reasoning. Practical reasoning is highly affected by our likes and dislikes, our wants and desires, and our fears and prejudices. Good moral decisions require learning "right," or correct, reasoning.

Conscience is only as effective as what it has to work with. We reason on the basis of knowledge. Correct reasoning requires gathering facts, opinions, and other pertinent aspects of a situation so as to understand what is involved in making a judgment about what to do.

And we must reason after the choice has been made and implemented to judge whether it was correct. In this way we improve the quality of our decisions by learning from our successes and mistakes. But to learn from our mistakes we have to recognize them as mistakes, admit our errors, repent for having made them, and act to undo any damage we may have caused to others.

The judgment of conscience is never infallible. Our judgment that an action is good does not make it good. And we are very adept at not listening, pretending not to hear, rationalizing our wrong behavior, or just completely shutting out our conscience when it suits us.

Practical reasoning and proper conscience formation require listening to other people in humility, listening to more than two thousand years of Church teachings on human experience, and above all, listening to the voice of God. It is God, after all, who has decided what is good and what is not. When working properly, the conscience hears the inner voice of God speaking to us at the core of our being. In forming and following our conscience, we encounter God.

*Liguorian, October 2008
by Fr. Stephen Rehrauer C.Ss.R.
a professor of moral theology in Rome*

The Golden Metropolis in the heart of Europe

St. George Basilica and Convent

St. George Basilica and Convent are ancient Architectural Masterpieces of the Hradčany Hill. The Basilica of St. George is the best-preserved relic of Romanesque architecture not only in Prague, but in Bohemia as a whole. It was founded about 920 by Prince Vratislav I. In 973 a convent was founded in the framework of the church and the church itself was converted into a triplenaved basilica. Its next reconstruction took place after a fire in 1142, when two towers were built in its eastern part. In the early 13th cent. the lower part of the Chapel of St. Ludmila, raised by one floor by Parler's workshop after the mid-14th cent., was built-on to its south tower. The basilica underwent its last big reconstruction in 1657-1680. It was at that time that the present Early Baroque façade, next to which the separate Chapel of St. John of Nepomuk was built in 1717-1722, originated. The church and the convent were restored in 1888-1917 by F. Mach and L. Lábler. Archeological research carried out in 1958-1962 under the supervision of I. Borkovský afforded a great deal of valuable information and knowledge. In its course, among other things, the oldest masonry of Vratislav's church from the early 10th cent. was unearthed and the burials of the first Czech princes of the Přemyslid dynasty were discovered. The basilica has been restored on the basis of the results of the archeological research and now serves also as a concert hall.

The façade of the church is decorated with a relief of St. George of the 18th cent. and with statues of Prince Vratislav and Princess Mlada of the 3rd quarter of the 17th cent. Above the portal of the Chapel of St. John of Nepomuk is a statue of two figures of angels by F. M. Brokoff from about 1720. From Jiřská Street, on the site occupied by an older entrance to the basilica, there is a columned portal dating from the early 16th cent. and representing the work of B. Ried's workshop. Above it is a copy of a Late Gothic relief of St. George battling with a dragon (the original is housed in the convent). In the main nave of the basilica are the original arcades of the 10th and 11th cents. The windows of the tribunes date

from after 1142. Situated at the front of the main nave are the tombs of the Přemyslid princes - on the right the painted wooden tomb of Prince Vratislav I (d. 925), dating from the early 15th cent., in the centre the tomb of Prince Boleslav II (d. 999) with a hammered Baroque grille of about 1730, and on the left the tomb of Prince Oldřich. Below the staircase with two branches, which dates from 1732 and leads to the choir, is a crypt with a Baroque door grille of 1732. The crypt with columns with cubic capitals dates from the mid-12th cent. On the right is a statue of St. Bridget called Vanitas, the work of B. Spinetti of 1726. On the vault of the choir are remainders of Romanesque ceiling paintings (Heavenly Jerusalem) of after 1200. On the vault of the apse are remainders of Late Renaissance paintings (The Coronation of Our Lady) of the late 16th cent. Leading off the north wall is the sandstone Renaissance sanctuary of the latter half of the 16th cent. In the south side nave are the tombstones of the abbesses of the 16th-18th centuries. To be seen in the south apse are remainders of Romanesque wall paintings and a Late Gothic relief The Worship of the Three Magi.

The Chapel of St. Ludmila was founded in the 1st half of the 13th cent. and modified in the 14th cent. for the bodily remains of this saint. The tomb of St. Ludmila in the centre of the chapel is hewn from cretaceous marly limestone and bears the figure of the reclining saint. It is the work of Parler's workshop of about 1380. The Renaissance vault of the chapel dates from after 1541 and is decorated with paintings of the late 16th cent. (Christ, the Virgin, Evangelists, Czech patron saints and church fathers). On the arch of triumph there are Late Gothic figures of saints of the latter half of the 15th cent. and on the west wall there are paintings by J. V. Hellich portraying scenes from the life of St. Ludmila and dating from 1858. The Chapel of St. John of Nepomuk, built in the years 1717-1722, has a dome decorated with a fresco by V. V. Reiner of 1722 (Apotheosis of St. John of Nepomuk). The other wall paintings and the painting of the saint on the altar are also the works of this artist. Placed in niches are statues of SS. Adalbert and Norbert of about 1730.

The Convent of St. George is the first convent to be built in Bohemia, was founded as

a part of the Church of St. George in 937 by Prince Boleslav II and his sister Princess Mlada, who became its first abbess. In the Middle Ages a noteworthy scriptorium existed in the framework of the convent and numerous outstanding illuminated manuscripts, musical compositions and works of the arts and crafts originated here. The convent was rebuilt several times during the centuries, the last occasion being in the yrs 1657-1680. In 1782 it was abolished and converted into a barracks. In the yrs 1962-1972 the convent was adapted for the purposes of the National Gallery. Its interiors now contain rich collections of Czech creative art from the Gothic to the Baroque.

The oldest preserved part of the convent is the Chapel of St. Anne (the Chapel of Our Lady until the 17th cent.). The original pre-Romanesque building originated as early as the last years of the 10th cent., during the reign of Boleslav II, above the grave of the foundress of the convent, Princess Mlada (d. 994). The chapel was reconstructed in the 12th and 14th cents. and it acquired its present Baroque appearance in the framework of the reconstruction of the convent after 1673. The original grave of Princess Mlada was found here in 1960 in the course of archeological research.

*Adopted from Olympia Guide of Prague
by Tony Jandáček*

Photo on back page:
The interior of the Basilica of St. George

